

સોશ્વાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનવૃદ્ધિઃ કાર્યા ।

શ્રી

જૈન ધર્મ પ્રકાશ

પુસ્તક ૬૦ ભુ

::

અંક ૧૦ ભા

વીર સંવત ૨૪૭૦

❀

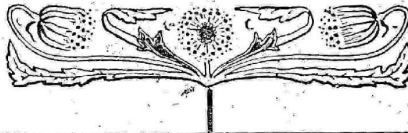
વિક્રમ સંવત ૨૦૦૦

આવણ

પ્રગટકર્તા—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા

ભાવનગર

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

બહારગામ માટે બાર અંક ને હોટના પોસ્ટેજ સાથે વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૧-૧૨-૦૦

પુસ્તક ૬૦ રૂ.
અંક ૧૦ મો.

શ્રાવણ

વીર સં. ૨૪૭૦
વિક્રમ સં. ૨૦૦૦

અનુક્રમણિકા

૧. શ્રી સુપાર્થજિન સ્તવન	...	...	(મુનિ શ્રી રુચકવિજયજી) ૨૮૯
૨. પદ્માધિરાજ પદ્યુષણપર્વ	...	...	(મગનલાલ મોતીચંદ શાહ) ૨૯૦
૩. નમસ્કાર હોવે તુમકો	...	...	(રાજમલ ભંડારી) ૨૯૦
૪. શ્રી પાર્થજિન સ્તવન	...	...	(હીરાચંદ અવેરચંદ શાહ) ૨૯૨
૫. શ્રી પ્રશસ્તિધુ : ૬	...	...	(આ. શ્રી વિગ્નપદસુરિ) ૨૯૩
૬. વીરવિલાસ : ૧૮	...	...	(મૌકિકાક) ૨૯૮
૭. તંપ	...	...	(કુંવરજી) ૩૦૨
૮. મારી યાત્રા	...	...	(કુંવરજી) ૩૦૩
૯. પ્રશ્નોત્તર	...	(પ્રશ્નકાર-શાહ માણિક્યંદ નાગરચંદ રઘોળાવાળા)	૩૦૪
૧૦. વચક મનુષ્ય પોતાને જ ઠગે છે	...	...	(કુંવરજી) ૩૦૭
૧૧. શ્રી આનંદધનજીનું દિવ્ય જિનમાર્ગદર્શન : ૪	...	...	(ભગવાનદાસ મનઃસુખલાલ મહેતા) ૩૦૮
૧૨. પ્રભાવિક પુરુષો : પૂર્વધર ત્રિપુટી : ૨	...	...	(મોહનલાલ દીપચંદ ચોક્કરી) ૩૧૧
૧૩. વ્યવહાર કૌશલ્ય : ૧૩-૧૪	...	...	(મૌકિકાક) ૩૧૫
૧૪. સુવર્ણ	...	...	(રાજપાળ મગનલાલ વહોરા) ૩૧૭
૧૫. દેવદર્શનનો મહિમા	...	...	(મુનિ શ્રી વિદ્યાનંદવિજયજી) ૩૧૯

નવા સભાસદો.

૧. શાહ સવાઈલાલ કેશવલાલ	ભાવનગર	લાઈફ મેમ્બર.
૨. શાંતિલાલ અંબીરદાસ મહેતા	ભાવનગર	વાર્ષિક મેમ્બર.
૩. શા. શાંતિલાલ જગજીવનદાસ	ભાવનગર	વાર્ષિક મેમ્બર.

શ્રી અજિતપ્રભસુરિવિરચિત

શ્રી શાંતિનાથચરિત્ર (પદ્યબદ્ધ)

જિયા લેખરપેષર ઉપર પ્રતાકારે આ ચરિત્ર ઘણું જ રસિક અને વ્યાખ્યાનમાં વચવાયેલ છે. શ્રી શાંતિનાથજીના પૂર્વ લેખો અને અંતર્ગત આપતી પ્રાચીનિક કથાઓ બોધક ને રસિક છે. એકનીશ કામની આ પ્રતની કિંમત રૂ. પોણાચણ, પોસ્ટેજ બુદ્.

પુસ્તકે ૬૦ સુ. } શ્રાવણ } વીર સં. ૨૪૭૦
અંક ૧૦ મેા } } વિ. સં. ૨૦૦૦

શ્રી સુપાર્શ્વજિન સ્તવનમ્

(અવર કહે પૂબાદિક ઠામ-એ દેશી)

નિર્મલ દર્શન શ્રી જિનવરતું, ભાષે તું સુપાર્શ્વ જિણું દાં;
અંતરસુહૃત્ ફરસન તેહતું, પામે તે સમકિલી મુણીદા. ૧
નાણુ ચરણુ સુવિધિએ સાધે, ઘાલી અઘાલી તે દૂર હઠાવે;
જ્ઞાનાદિક અનંત તે પામે, સહજ સ્વરૂપે આતમ ખેલે. ૨
નાથ ! નિરંજન ! તાહરું દર્શન, વરણોધિ એમ મુનિજન બોલે;
સ્વામી મુનજરે સેવક આવે, કર્મ નિર્જરે મુક્તિ પામે. ૩
દર્શન વિણુ નહિ મુક્તિ મુઠામ, દર્શનથી છે સિદ્ધિ સુબાણુ;
નાણુ-ચરણુ દર્શન વિણુ મિથ્યા, દર્શન ભળતાં સમ્યક્ ભાખ્યા. ૪
દ્રવ્ય ચરણુ વિણુ આતમ સીએ, દર્શન વિણુ નહિ કોઈ સીએ;
ભવ્યતણુ દ્રવ્ય ચરણુ તે કારણુ, ભાવચરણુના હોય નો દર્શન. ૫
નાથ સુપાર્શ્વ શુણુમણિ ખાણી, દર્શન મહિમા શુરુમુખ બાણી;
સ્તવનાએ રસના લલચાણી, રુચક વદે સુભાગ્ય નિશાની. ૬

મુનિશ્રી રુચકવિજયજી

(૨૮૯)

पर्वधिराज-पर्युषणुपर्व

राग-लीलापलास द्वीय

(भारा ते आशमां वाग्यो डोलरियो-ओ ८५)

वर्णु'हुं दिन ३३ पर्वधिराजना (२)

साधक लोवोना ओ साधन मनन.....वर्णु'हुं

तप, जप, व्रतथी आत्मने तारवा, लवि लवात्माओ करता मथन. व०
आधि, व्याधि, उपाधिमां जूरता, शांति-दिननां ओ करतां स्मरण. व०
देव, गुरु ने धर्मनी आस्था, वधारवानां ओ ३३ रटणु. वर्णु'हुं
जिनेश्वर देवनी वाणीने ओलवा, वीर संतानेनां भीखे वदन. व०
जेर, वेर आदि कथायाने टाणवा, सुसुष्ठु लवो करे छे मनन. व०
'अहं ममेति' विलावने विदारवा, स्वभावथी करवा हिलनां दमन. व०
वर्षाहेतुमां जेम वर्षांनी छेदी, द्वादशांगी रेदीनुं पाठन पठन. व०
श्रुतज्ञाननी थाय पूणु प्रभावना, द्रव्यश्रुत लावश्रुत निदिध्यासन. व०
आगे भुशी थाय पारितोषिकथी, स्त्रीओनां मननां ओ ३३ दर्शन. व०
संजजननर नारीओ शोलावे स्वांगने, तपस्वीओ करे अंगनां शोषन.
उपास्य माटे उपासना करतां, दुष्टुकर्मी लवनां ओ आछां अध्ययन. व०
समिति सुसिना पालक लोवोना, स्वभाव लावनां सायां स्तवन. व०
दया धर्मांना पूणु निरागीओ, दान शिष्यणना करतां पालन. व०
त्रिकरणु थोगे क्षमापना करीने, हृदयशुद्धि करवानां कथन. व०
शान्त सुभगी आराधना करीने, आराधको पाग्या मुकित-सदन. व०
पर्वधिराजना मदिमा वण्णायो, कहेतां कहेतां यादु' नये लवन. व०

भगनलाल मोतीचंद शाह-वठवाणुकेभ्य

नमस्कार होवे तुमको ।

तीन भुवन के विघ्न विनाशक, नमस्कार होवे तुमको ।
क्षितितल के भूषण भगवान, नमस्कार होवे तुमको ॥ १ ॥
परम्परमेश्वर जग के नायक, नमस्कार होवे तुमको ।
भवोदधिरोषण नाथ तुम्ही हो, नमस्कार होवे तुमको ॥ २ ॥
जग के सर्वाधार जिनेश्वर, नमस्कार होवे तुमको ।
पतितपावन करुणासागर, नमस्कार होवे तुमको ॥ ३ ॥

➡ (२६०) ➡

विश्व उपाधि सर्व निवारक, नमस्कार होवे तुमको ।
 रागद्वेष के मूलोच्छेदक, नमस्कार होवे तुमको ॥ ४ ॥
 जगमें उत्तम मार्गप्ररूपक, नमस्कार होवे तुमको ।
 हिंसाचक्रविदारक हो तुम, नमस्कार होवे तुमको ॥ ५ ॥
 अहिंसा का साप्ताज्यविस्तारक, नमस्कार होवे तुमको ।
 यज्ञयाग के विध्वंसकारक, नमस्कार होवे तुमको ॥ ६ ॥
 वेदोंके सत्य अर्थप्रकाशक, नमस्कार होवे तुमको ।
 घनघोर तिमिर अज्ञानविदारक, नमस्कार होवे तुमको ॥ ७ ॥
 सिद्धार्थ के नन्दन प्यारे ! नमस्कार होवे तुमको ।
 त्रिशला के नयनों के तारे ! नमस्कार होवे तुमको ॥ ८ ॥
 नन्दिवर्धन भ्रात दुलारे ! नमस्कार होवे तुमको ।
 जय जय जय वर्द्धमान वीरवर ! नमस्कार होवे तुमको ॥ ९ ॥
 चर्ण अंगुठे मेरु कंपावक, नमस्कार होवे तुमको ।
 ईन्द्रों की शंका के निवारक, नमस्कार होवे तुमको ॥ १० ॥
 ईद्रभूति आदि प्रतिवोधक, नमस्कार होवे तुमको ।
 चन्दनवाला के उद्धारक, नमस्कार होवे तुमको ॥ ११ ॥
 अर्जुनमाली जैसे के तारक, नमस्कार होवे तुमको ।
 चंडकोपिया के उपदेशक, नमस्कार होवे तुमको ॥ १२ ॥
 जग को शासनरसिक कारक, नमस्कार होवे तुमको ।
 जगमें शान्तिके संस्थापक, नमस्कार होवे तुमको ॥ १३ ॥
 हिंसावृत्ति पशुओं की निवारक, नमस्कार होवे तुमको ।
 जनताके वैर विरोध विनाशक, नमस्कार होवे तुमको ॥ १४ ॥
 महान् तपस्वी समताधारक, नमस्कार होवे तुमको ।
 'क्षमा वीरस्य भूषण' प्रचारक, नमस्कार होवे तुमको ॥ १५ ॥
 आतमलक्ष्मीके विस्तारक, नमस्कार होवे तुमको ।
 आतमलक्ष्मी जगके विकाशक, नमस्कार होवे तुमको ॥ १६ ॥
 भवभयभंजक भयोद्धितारक, नमस्कार होवे तुमको ।
 'राज' राजेश्वर जगतोद्धारक, नमस्कार होवे तुमको ॥ १७ ॥

राजमल भंडारी-आगर (मालवा)

X શ્રી પાર્શ્વજિન સ્તવન

તાર હો તાર પ્રભુ ! મુજ સેવક ભણી, જગતમાં એટલું મુજસ લીજે-એ રાગ
તાર હો તાર પ્રભુ ! પાપથી ઉદ્ધરી, જ્ઞાન દર્શન વિલો ! મુજ આપો;
જગતમાં આથલ્યો રડવલ્યો ગહુ ભવે, કર્મ સંકલેશતાં મુજ કાપો.

તાર હો તાર પ્રભુ ! પાપથી ૧
વંદન પ્રભુ કરું આપ મહાભાગીને, વસ્તુની સ્થિતિ સવિ આપ બાણો;
દેવથી પૂજિત સર્વસ સ્વામી તમે, જગત ઉદ્ધારક સર્વ બાણો.

તાર હો તાર પ્રભુ ૨
રાગ ને શોકથી અલગ રાખો પ્રભુ, રાગ ને દ્રેષ આરિ નિત્ય વારો;
ભવસાગર મહી હૂમતા દાસને, હાથ ઝાલી પ્રભુ ! આપ તારો.

તાર હો તાર પ્રભુ ૩
નક નિગોહમાં, જંગમ પશુપણે, ઉપની પાપનો ભાર તાણ્યો;
દેવ તિર્યંચ ને મનુજપણ પામીને, કર્મના મર્મનો અંત તાણ્યો.

તાર હો તાર પ્રભુ ૪
અચિત્ય ચિંતામણિ રત્ન સમ સાહેબા ! પુન્ય બંદાર પ્રભુ ! પાર્શ્વસ્વામી !
તારને ગાપણ પ્રવહણ સમ પ્રભુ !, ભવસમુદ્રથી તાર સ્વામી !

તાર હો તાર પ્રભુ ૫
સસ ભય ટાળીને સત્ય સુખ આપને, સમ્બિદાન દં પ્રભુ ! પાર્શ્વસ્વામી !
જ્યોતિ સ્વરૂપ છો અલખ નિરંજન, સકળ જગ જંતુ વિશરામ સ્વામી !

તાર હો તાર પ્રભુ ૬
પરમ પદારથ પરમેષ્ઠી પરમાતમા ! શાંત સુધારસે નિત્ય ઝીલો;
શાંતિ સુખ આપને, ભીડભંજન પ્રભુ ! આપને સાહેબા ! મોક્ષ ચીલો.

તાર હો તાર પ્રભુ ૭
દરિસણુ વિણ પ્રભુ ! કાળ ગહુ નિર્ગમ્યો, હાથ આઝ્યા જિન ! ઈંદ્ર લેવમાં;
ધ્યાન ધ્યાલું સદા શુકલ ભાવે રહી, આત્મ કલ્યાણ બને આ જ ભવમાં.

તાર હો તાર પ્રભુ ૮
સુકળ નેવેઇને ધાળ ભરી આગળે, પૂજતા ચંદને નિત્ય કરશું;
હૂંખ દારિદ્રને ટાળવા સાહેબા ! જ્ઞાન ચારિત્રને નિત્ય વરશું.

તાર હો તાર પ્રભુ ૯
અર્ધ નયને કરી મારગ દેખતાં, નિત્ય ભૂલ્યો પ્રભુ આત્મભાન;
કેસરી હોઠ હું અજ-કુળે નાંજિયો, વિપદે રાચિયો એકતાન.

તાર હો તાર પ્રભુ ૧૦
શ્રી પાર્શ્વ જિનેશ્વર પારસ મણિ સમા, આપદા સર્વની નિત્ય ટાળો;
સેવક દાસતંણી અરણ નિત્ય સાંભળો, મોહ માયા મુજ દૂર ટાળો.

તાર હો તાર પ્રભુ ! પાપથી ઉદ્ધરી, જ્ઞાન દર્શન વિલો ! મુજ આપો. ૧૧
હીરાચંદ ઝવેરચંદ શાહ

➡ (૨૬૨) ⬅

શ્રી પ્રશ્નસિંધુ

રચયિતા:—આ. શ્રી વિજયપદ્મસૂરિ

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૨૬૫)

૧૩૭. પ્રશ્ન—પ્રમાણુનું લક્ષણ શું ?

ઉત્તર—સ્વ એટલે વિવક્ષિત જે પદાર્થનું સ્વરૂપ સમજવાનું છે તેના અને તેનાથી ભિન્ન પદાર્થોના નિર્ણય જેનાથી થાય, તે પ્રમાણ કહેવાય. આ ગાળત શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરજી મહારાજે પોતાના ન્યાયાવતાર નામના ગ્રંથમાં જણાવ્યું છે કે—

પ્રમાણં સ્વપરાભાસિ-જ્ઞાનં વાધવિવક્ષિતમ્ ।

પ્રત્યક્ષં ચ પરોક્ષં ચ, દ્વિધા મેય વિનિશ્ચયાત્ ॥ ૧ ॥

અર્થ—સ્વ અને પરનું સ્વરૂપ જણાવનાર જે બાધ (દોષ) વિનાનું જ્ઞાન તે પ્રમાણ કહેવાય. તત્ત્વોના જે રીતે નિર્ણય થતો હોવાથી તે પ્રમાણના ૧ પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ ને ૨ પરોક્ષ પ્રમાણ એમ બે ભેદ છે. આ જ અર્થને અનુસરતું પ્રમાણનું લક્ષણ પૃજ્ય શ્રી વાદિદેવસૂરિ મહારાજે પ્રમાણનયતત્ત્વલોકાલોકાર નામના ગ્રંથમાં જણાવ્યું છે, તે આ પ્રમાણે—“સ્વપરવ્યવસાયિ જ્ઞાનં પ્રમાણમ્” પરપદાર્થોના યથાર્થ બોધ થયો હોય તો જ સ્વપદાર્થનો યથાર્થ બોધ થાય છે. ને, તેથી સ્વપદના ગ્રહણથી પરપદનું ગ્રહણ આવી જ બળ્ય, અલગ ગ્રહણ ન હોય તો ચાલે. આ અભિપ્રાયથી કોઈ પૂર્વાચાર્ય લગવતે પ્રમાણનું લક્ષણ આ રીતે કહ્યું છે કે—“સ્વાર્થવ્યવસાયાત્મકં પ્રમાણં” એમ પ્રમાણમીમાંસાની ટીકાના વચનથી જણાય છે તથા શ્રી હેમચંદ્રસૂરીશ્વરે પ્રમાણમીમાંસાના બીજા સૂત્રમાં પ્રમાણનું લક્ષણ આ રીતે જણાવ્યું છે—“સમ્યગર્થનિર્ણયઃ પ્રમાણમ્” ।—પદાર્થોના જે યથાર્થ નિર્ણય તે પ્રમાણ કહેવાય છે. અહીં સમજવાનું એ છે કે—પદાર્થતત્ત્વનો યથાર્થ નિર્ણય જેનાથી થાય તે પ્રમાણ કહેવાય, પણ કારણમાં કાર્યનો ઉપચાર કરીને તેવો યથાર્થ નિર્ણય પણ પ્રમાણ કહી શકાય. આ જ દૃષ્ટિએ હેતુપ્રયોગને પણ અનુમાન કહેવાય, માટીને પણ સત્કાર્યવાદની અપેક્ષા લક્ષ્યમાં રાખીને ઘટ કહી શકાય. વળી અન્ય દર્શનકારોમાંના વાત્સ્યાયન નામના ઋષિએ ગૌતમસૂત્ર ભાષ્યમાં “ઉપલઙ્ઘિ-હેતુશ્ચ પ્રમાણં” આ રીતે પ્રમાણનું લક્ષણ જણાવ્યું છે, ને ન્યાયસારમાં “સમ્યગનુ-ભવસાધનં પ્રમાણં” આ રીતે તેના કતાએ (ભાસવંજી) જણાવ્યું છે. શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરજી મહાપુરુષોએ જણાવેલા પ્રમાણના લક્ષણને નહિ સ્વીકારનાર માણિક્ય-નંદી નામના દિગંબરે પરીક્ષાગુણ નામના ગ્રંથમાં “સ્વાપૂર્વાર્થવ્યવસાયાત્મકં જ્ઞાનં પ્રમાણમ્” આ રીતે પ્રમાણનું લક્ષણ જણાવ્યું છે. તે પૂર્વે જણાવેલા ગ્રંથોમાં જે પ્રમાણનું લક્ષણ કહ્યું છે તેમાં ‘પર’ ને સ્થાને ‘અપૂર્વ’ શબ્દ મૂકીને તે લક્ષણ જણાવ્યું છે. બીજું શ્વેતાંબરને માન્ય સ્મરણનું પ્રમાણપણું ઉઠાવી દેવા માટે જ

તેણે ‘અપૂર્વ’ પદ મૂક્યું છે, માટે તે લક્ષણ નિદોષ કહી શકાય જ નહિ, કારણ કે સ્વેતાંબરી અસુક અપેક્ષાએ સ્મરણને પણ પ્રમાણ તરીકે સ્વીકારે છે. “સ્વપર-વ્યવસાયિ જ્ઞાનં પ્રમાણ” આ જ પ્રમાણનયતત્વાલોકમાં પ્રમાણતું લક્ષણ જણાવ્યું છે. તેમાં શ્રી વાદી દેવસૂરિ મહારાજે સાંખ્ય વગેરે મતનું ખંડન કરવાના ઇરાદાથી ‘સ્વ’ પદ મૂક્યું છે. સાંખ્યો જ્ઞાનને પ્રકૃતિનો ધર્મ હોવાથી અચેતન માને છે. મીમાંસકો જ્ઞાનને હંમેશા પદાર્થ માને છે વગેરે તેમ જ જ્ઞાનાદિતવાદીના મતનું ખંડન કરવાના ઇરાદાથી ‘પર’ પદ મૂક્યું છે, કારણ કે તે જ્ઞાનાદિતવાદીઓ જ્ઞાન સિવાય તમામ બાહ્ય પદાર્થોને માનતા નથી ને અજ્ઞાન, દર્શનાદિ અહીં પ્રમાણ તરીકે ન જણાય, એ જણાવવા ‘જ્ઞાનં’ પદ મૂક્યું છે. તથા નિર્વિકલ્પજ્ઞાન, વિપર્યય, અનધ્યવસાય, સંશય એ સર્વ અપ્રમાણ છે, એમ જણાવવા માટે ‘વ્યવસાયિ’ એમ કહ્યું છે. આ રીતે પ્રમાણના લક્ષણમાં જણાવેલા દરેક પદોની સફળતા જણાવી દીધી. વિશેષ ધીના પ્રમાણમીમાંસાદિમાં જણાવી છે. ‘વસ્તુતત્ત્વનો યથાર્થ બોધ કરવાના ૧ પ્રમાણ, ૨ નય, ૩ નિષ્કેપ, ૪ સમભંગી-આ ચાર સાધનો છે એ યાદ રાખી ચારે પદાર્થોનો યથાર્થ બોધ થતાં જરૂર પદાર્થનું સત્ય સ્વરૂપ સમબળ છે.

૧૩૮. પ્રશ્ન—પ્રમાતા, પ્રમિતિ અને પ્રમેયનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—પ્રમાણના આલંબનથી વસ્તુનો યથાર્થ બોધ મેળવનાર આત્મા પ્રમાતા કહેવાય, અહીં જે પ્રમાણથી યથાર્થ બોધ થાય તે પ્રમિતિ કહેવાય, જેનો યથાર્થ બોધ થાય તે પ્રમેય કહેવાય, અથવા પ્રમિતિનો વિષય તે પ્રમેય કહેવાય. કહ્યું છે કે—

“પ્રમિતુતે ઇતિ પ્રમાતા, યથાકરોતીતિ કર્તા, પ્રમાણં પ્રમિતિઃ, પ્રમિતેવિષયઃ પ્રમેયઃ, પ્રમીયતેડનેતિ પ્રમાણ” મિતિ

૧૩૯. પ્રશ્ન—વિપર્યયનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—જે વસ્તુ જે સ્વરૂપે રહી હોય, તેનાથી વિપરીતપણે વસ્તુના એક અંશનો જે નિર્ણય થાય તે વિપર્યય કહેવાય. આનું ‘બીન્દુ’ નામ અયથાર્થ જ્ઞાન કહેવાય એમ બીજાઓ માને છે. છીપમાં ‘આ ચાંદી છે’ અથવા દોરડીમાં ‘આ સર્પ છે’ એવું જે જ્ઞાન તે વિપર્યય કહેવાય. સાક્ષિપાદ-આ બાળતમાં વાદિ દેવસૂરિ મહારાજે પ્રમાણનયતત્વાલોકના પહેલા પરિચ્છેદના નવમા સૂત્રમાં જણાવ્યું છે કે—“વિપરીતૈકકોટીનિષ્કલ્પનં વિપર્યયઃ” આ સૂત્રનો અર્થ અહીં જણાવી દીધો છે.

૧૪૦. પ્રશ્ન—અનધ્યવસાયનું લક્ષણ શું ?

ઉત્તર—‘કાંઈક’ એવા વિચારવાળું જે જ્ઞાન તે અનધ્યવસાય કહેવાય. અહીં દ્રષ્ટાંત એ છે કે—જેનું ચિત્ત બીજા કાર્યમાં છે એવો માણસ રસ્તે ચાલતો હોય ત્યારે તેને અજાનક ઘાસ અડી બળ ત્યારે તેને એમ વિચાર આવે કે—મને કાંઈ વસ્તુનો સ્પર્શ થયો, પણ કંઈ વસ્તુ અડી એની હબ્બ ખગર નથી. આનું જે વિચારસ્વરૂપ જ્ઞાન તે અનધ્યવસાય કહેવાય. આ વિચાર અસ્પષ્ટ બળુવો. પ્રમાણ—

અંક ૧૦ ગો]

શ્રી પ્રશ્નસિંધુ

૨૬૫

નયતત્ત્વાલોકાર્ણકારના પહેલા પરિચ્છેદના ૧૩મા સૂત્રમાં કહ્યું છે કે—“કિમિત્યા-લોચનમાત્રમનેધ્યવસાયઃ ।”

૧૪૧. પ્રશ્ન—સંશયનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—વિવક્ષિત પદાર્થની સિદ્ધિ (નિર્ણય) જેનાથી થાય તે સાધક પ્રમાણ કહેવાય, ને ‘આ કારણથી આ પદાર્થનું સ્વરૂપ આવું નથી,’ આવા પ્રકારનો નિર્ણય જેનાથી થાય તે બાધક પ્રમાણ કહેવાય. આ બંને પ્રમાણ ન મળવાથી એક પદાર્થને અંગે ‘આ વસ્તુ હશે કે આ વસ્તુ હશે’ આ રીતે અનિશ્ચિત બે વિરોધી ધર્મનું જે જ્ઞાન થાય તે સંશય કહેવાય. દૃષ્ટાંત જેમાં ઘટાવી શકાય તે દૃષ્ટાંતના આધારરૂપ દાર્ષ્ટાન્તિક કહેવાય, ને જેનાથી દાર્ષ્ટાન્તિકનો યથાર્થ બોધ થાય તે દૃષ્ટાંત કહેવાય. કહ્યું છે કે—“ન હિ દદ્યન્તં વિના દાર્ષ્ટાન્તિકસ્ય સિદ્ધિર્મવિતુમર્હતિ ।” આથી સંશયનું યથાર્થ સ્વરૂપ સમજવા માટે દૃષ્ટાંત દેવું જોઈએ, તે દૃષ્ટાંત દ્વાકામાં આ રીતે જાણવું—એક માણસ જંગલમાં ચાલ્યો હતો છે તેણે દૂરથી પુરુષના જેવા આકારવાળો પદાર્થ જોયો, આથી તેને સંશય થયો કે—આ ઘણે દૂર જે પદાર્થ દેખાય છે તે સ્થાણ હશે કે પુરુષ હશે ? આવા પ્રકારનો સંશય આ જંગલમાં ચાલતા પુરુષને બે કારણથી થયો છે. ૧ આવા આવા કારણોને લઈને આ ઘણે છોટે જે પદાર્થ દેખાય છે તે પુરુષ હોવો જોઈએ. આ રીતે પુરુષપણને સાબિત કરનાર સાધક પ્રમાણ તે સંશયવાળા પુરુષની પાસે નથી. ૨ તથા અરણ્યમેતત્સ-વિતાડસ્તમાગતો ન ચાધુના સંભવતીદ માનવા ।=એટલે આ જંગલ છે, હાલ સૂર્ય આશરેયો, આવા અવસરે પુરુષ હોય જ ક્યાંથી ? અર્થાત્—આ સાંઝના ટાઇમે પુરુષ હોય નહિ. આવું બાધક પ્રમાણ પણ તેની પાસે નથી. સાધક પ્રમાણ ન મળવાથી પુરુષની જરૂરિયાતવાળો તે જંગલમાં ચાલતો માણસ પુરુષ મેળવવા માટે પ્રવૃત્તિ કરતો નથી ને બાધક પ્રમાણ ન મળવાથી તેનો ચાલુ પ્રવરત અર્ધ પડતો નથી. આવી પરિસ્થિતિમાં તેને “આ સ્થાણ હશે કે પુરુષ હશે ?” આવું જે જ્ઞાન થાય, તે સંશય કહેવાય. વાદી દેવસૂરિજીએ પ્રમાણનયતત્ત્વાલોકાર્ણકારના પહેલા પરિચ્છેદના અગિયારમા સૂત્રમાં સંશયનું લક્ષણ જણાવ્યું છે, તે આ પ્રમાણે “સાધકવાધકપ્રમાણાભાવાદ્નવસ્થિતાનકોટિસંસ્પર્શિ જ્ઞાને સંશયઃ ।” અનવ-સ્થિત=અનિશ્ચિત=બે વિરોધી ધર્મનું જે અનિશ્ચિત જ્ઞાન અથવા અનિશ્ચિત=જેનો નિર્ણય હાલ થયો નથી એવા બે વિરોધી ધર્મનું જે જ્ઞાન તે સંશય કહેવાય.

૧૪૨. પ્રશ્ન—સમારોપના કેટલા ભેદ કહ્યા છે ?

ઉત્તર—૧ વિપર્યય, ૨ અનધ્યવસાય, ૩ સંશય આ ત્રણ ભેદ સમારોપના બાજુવા.

૧૪૩. પ્રશ્ન—લક્ષણનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—લક્ષણ શબ્દનો વ્યુત્પત્તિદારા—“લક્ષ્યતેડનેવેતિ લક્ષણમ્ ।”=પદાર્થ-નો અસાધારણ ધર્મ જેનાથી જણાય તે લક્ષણ કહેવાય, આ અર્થ થાય છે. એટલે

જે પદાર્થનો જે અસાધારણ ધર્મ હોય તે તેનું લક્ષણ કહેવાય. જેમ જીવનો અસાધારણ ધર્મ ઉપયોગ છે, તેથી ઉપયોગ એ જીવનું સામાન્ય લક્ષણ બન્યું. જ્ઞાન, દર્શન, મુખ, દુઃખ, ચારિત્ર, તપ, વીર્ય, ઉપયોગ એ ધર્મો જેમાં હોય તે જીવ કહેવાય. એ જીવનું વિશેષ લક્ષણ બન્યું. કાળનું લક્ષણ 'વર્ત્તના' છે. કહ્યું છે કે—વત્તનાલક્ષણો કાલો, જીવો હવઓગલક્ષણો ॥ નાળેનં દંસેળેનં ચ, સુદેળેનં ચ દુદેળેનં ચ ॥ ૧૦ ॥ નાળં ચ દંસેળં ચૈવ, ચરિત્તં ચ તવો તદ્દા ॥ વીરિયં હવથોગો ય, પર્યં જીવસ્સ લક્ષણં ॥ ૧૧ ॥ જે ધર્મ વિવક્ષિત પદાર્થમાં જ રહે, તે અસાધારણ ધર્મ કહેવાય. જેમ ઉપયોગ ધર્મ જીવમાં જ રહે છે, તેથી તે ઉપયોગ ધર્મ જીવનો અસાધારણ ધર્મ કહેવાય, ને જે ધર્મ વિવક્ષિત પદાર્થમાં ને તે સિવાયના બીજા પદાર્થમાં પણ રહે તે સાધારણ ધર્મ કહેવાય. જેમ દ્રવ્યત્વ-દ્રવ્ય-પણું જીવમાં પણ રહે છે ને અજીવમાં પણ રહે છે, માટે તે સાધારણ ધર્મ કહેવાય. તે સાધારણ ધર્મ પદાર્થનું લક્ષણ ન કહેવાય, કારણ કે તે લક્ષ્યમાં રહેવા ઉપરાંત અલક્ષ્યમાં પણ રહે છે, તેથી લક્ષણ અતિવ્યાપ્તિ દોષવાળું કહેવાય. દોષવાળું જે હોય તે લક્ષણશુદ્ધ ન કહેવાય. આ વાતને લક્ષ્યમાં રાખીને જે પદાર્થનો અસાધારણ ધર્મ તે લક્ષણ કહેવાય એમ કહ્યું છે તે વ્યાજબી જ છે, જેમ ઉપયોગ ધર્મ એ જીવમાં રહે પણ અજીવમાં ન જ રહે, માટે તે જીવનો અસાધારણ ધર્મ કહેવાય.

૧૪૪. પ્રશ્ન—લક્ષણમાં કયા કયા દોષો ન હોવા જોઈએ ?

ઉત્તર—૧ અવ્યાપ્તિ દોષ, ૨ અતિવ્યાપ્તિ દોષ, ૩ અસંભવ દોષ. આ ત્રણ દોષો જેમાં ન હોય તે નિર્દોષ લક્ષણ કહેવાય.

૧૪૫. પ્રશ્ન—અવ્યાપ્તિ દોષનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—લક્ષ્યના એક દેશમાં જે લક્ષણનું રહેવું તે અવ્યાપ્તિ દોષ કહેવાય. લક્ષિકદેશવિત્તી-અંબત્તીલક્ષમિત્તવદિત્તં ॥ અશ્વત્તી લક્ષમેત્તા-વિત્તી દોસો અસંભવિઓ ॥ ૧ ॥ જે લક્ષણ સંપૂર્ણ લક્ષ્યમાં જ રહે તે શુદ્ધ લક્ષણ કહેવાય, પણ જે સંપૂર્ણ લક્ષ્યમાં ન રહે ને લક્ષ્યના અમુક ભાગમાં જ રહે તે લક્ષણ અવ્યાપ્તિ દોષવાળું કહેવાય. આ બાબતમાં દૃષ્ટાંત એ છે કે-વેદનીય કર્મનું શુદ્ધ લક્ષણ—સુખદુઃખફલદત્ત્વં વેદનીયત્વમિતિ આ છે, કારણ કે વેદનીય નામના ત્રીજા કર્મરૂપી સંપૂર્ણ લક્ષ્યમાં તે રહે છે. જે સુખરૂપ અથવા દુઃખરૂપ ફલને આપે તે વેદનીય કર્મ કહેવાય. એટલે શાતાવેદનીય કર્મના ઉદયે સુખ મળે ને અશાતાવેદનીય કર્મના ઉદયે દુઃખ મળે. અહીં વેદનીય કર્મનું “સૌખ્યફલદાયકત્વં, દુઃખફલદાયકત્વં વા વેદનીયત્વમિતિ” આ લક્ષણ અવ્યાપ્તિ દોષવાળું છે, કારણ કે તે વેદનીયરૂપ સંપૂર્ણ લક્ષ્યમાં રહેતું નથી. જે સુખરૂપ ફલને આપે તે વેદનીય કર્મ કહેવાય, આ લક્ષણ અશાતાવેદનીયમાં રહેતું નથી, ને જે દુઃખરૂપ ફલ આપે તે વેદનીય કર્મ કહેવાય, આ લક્ષણ શાતાવેદનીયમાં રહેતું નથી, ને અશાતા-

અંક ૧૦ મો]

શ્રી પ્રશ્નસિંધુ

૨૯૭

વેદનીયમાં ઘટે છે. આ રીતે ગાયનું “શુક્લવર્ણવત્” તથા જીવનું “સંસારવત્” આ લક્ષણ પણ અવ્યાસિ દોષવાળું છે.

૧૪૬. પ્રશ્ન—અતિવ્યાસિ દોષનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—લક્ષ્યમાં ને અલક્ષ્યમાં જે લક્ષણનું રહેલું તે અતિવ્યાસિ દોષ કહેવાય. કહ્યું છે કે—“લક્ષ્મભિન્નવદિત્તમદ્વત્તિ દોસોતિ” જેમ મોહનીય કર્મનું કર્મત્વ મોહનીયત્વમિતિ એટલે જે કર્મ હોય તે મોહનીય કહેવાય. અહિં કર્મ-પણું લક્ષ્ય(મોહનીય)માં રહે છે, ને અલક્ષ્ય(મોહનીય કર્મથી સિદ્ધ જ્ઞાના-વરણીયાદિ)માં પણું રહે છે. આથી તે લક્ષણમાં અતિવ્યાસિ દોષ છે. આ રીતે ગાયનું “શૃંગવત્” અને જીવનું “પરિણામિત્વ” લક્ષણ પણું તેવું જ છે.

૧૪૭. પ્રશ્ન—અસંભવ દોષનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—લક્ષ્યના કોઈપણ ભાગમાં જે લક્ષણનું ન રહેલું તે અસંભવ દોષ કહેવાય. કહ્યું છે કે—લક્ષ્મભિન્નવદિત્તમદ્વત્તિ અસંભવોતિ—એટલે તમામ લક્ષ્યમાં જે લક્ષણનું ન રહેલું તે અસંભવ દોષ કહેવાય. આ દોષ જેમાં હોય તે લક્ષણ અસંભવ દોષવાળું કહેવાય. જેમ પુદ્ગલનું “અવર્ણાદિત્વમ્” એટલે જેમાં વર્ણ, ગંધ, રસ, સ્પર્શ ન હોય તે પુદ્ગલ કહેવાય, તમામ પુદ્ગલોમાં વર્ણાદિ તો હોય જ. વર્ણાદિ વિનાનું પુદ્ગલ દ્રવ્ય હોય જ નહિ. આ રીતે—“અવર્ણાદિત્વમ્” આ લક્ષણ તમામ પુદ્ગલરૂપ લક્ષ્યમાં રહેતું નથી માટે તે અસંભવ દોષવાળું બાબતુ. જેમ જીવનું “જ્ઞાનાદિરહિત્વ” અને ગાયનું “અકશ્નુકાત્વમ્” અથવા “પંચપાદવત્” આ લક્ષણો તેવા જ છે. લક્ષણની નિર્દોષતાનો નિર્ણય કરવા માટે ત્રણે દોષોનું સ્વરૂપ જરૂર બાબતુ નોંધવું. આ ઇરાદાથી ત્રણે દોષોનું સ્વરૂપ ટૂંકામાં જણાવ્યું. વિસ્તારથી તે દરેકનું સ્વરૂપ બીજા અંકમાંથી બાબતુ.

૧૪૮. પ્રશ્ન—ઉપચારનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—તદ્દન જુદા જુદા સ્વરૂપવાળા બે પદાર્થો છે. તેમાં અનેક રીતે રહેલ જુદાઈ ન ગણવી, ને અમુક અંશે સરખામણીવાળા પદાર્થના જેવો તે (વિવક્ષિત) પદાર્થ માનવો, તે ઉપચાર કહેવાય. આ ઉપચારના અનેક લેહો વિવિધ શાસ્ત્રોમાં દર્શાવ્યા છે. તેમાં મુખ્ય સાત પ્રકારો બાબતુ જેવા છે, તે આ પ્રમાણે—૧ ધર્મમાં ધર્મનો ઉપચાર કરાય ૨. ધર્મોમાં ધર્મનો ઉપચાર કરાય. ૩. શુભમાં શુભનો ઉપચાર કરાય, ૪ શુભીમાં શુભનો ઉપચાર કરાય, ૫ કારણમાં કાર્યનો ઉપચાર કરાય, ૬ કાર્યમાં કારણનો ઉપચાર કરાય, ૭ આધારમાં આધેયનો ઉપચાર કરાય. આ રીતે ઉપચારના સાત લેહો જ નથી, પણ બીજા પણું ઘણું લેહો છે, પરંતુ તે વિશેષ પ્રસિદ્ધ નથી. આ રીતે એક પદાર્થમાં બીજા પદાર્થનો આરોપ કરવો (તેને તે સ્વરૂપે માનવો.) તે ઉપચારની અપેક્ષાએ ૧ સદ્બૂત ઉપચાર અને ૨ અસદ્બૂત ઉપચાર કહેવાય. આવા બે લેહો પણ બીજા અંકમાં જણાવ્યા છે. (આલુ)

રમાંસાહારી માતંગી બોલે, ભાતુ પ્રશ્ન ધર્યો રે;
જૂઠા નર પગ ભૂમિશોધન, જળા છંટકાવ કર્યો રે.

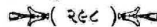
લગભગ સં. ૧૯૪૩ ની વાત છે. તે વખતે વ્યાપારી-સમ્રાટ શેઠ પ્રેમચંદ રાયચંદ ભાવનગર આવ્યા હતા ત્યારે તેમના માનમાં ધાર્મિક અભ્યાસીઓને ઇનામ આપવાનો મેળાવડો યુગ કુંવરજીભાઈના પ્રમુખપણા નીચે સુખ્ય મંદિરની બહારના ઉપાશ્રયની મેડી ઉપર થયો હતો. મારી વાદ પ્રમાણે તે વખતે મારી સાત વર્ષની વયે મને એક નાનકડું ઇનામ વિદ્યાર્થી તરીકે મળ્યું હતું. તે પ્રસંગે શ્રી જી. ધ. પ્ર. સભાના મંત્રીવર્ય અમરચંદ શેલાને ભાઈએ ભાષણ કરતાં ઉપરના પદનો અર્થ કરી આખી સભાને આશ્રમમાં નાખી દીધી હતી અને શેઠસોદાગરે ભાવનગર શહેરના શુદ્ધિવિલાસ પર યુગ્ય યજ્ઞ તેને અંગે ખૂબ સંતોષ જાહેર કર્યો હતો. એ યુગ એ હતો કે જે વખતે બાળાવબોધ વાંચનાર સાધુ પણ વિદ્યાન ગણાતા હતા. આવા યુગમાં ધર્મનો 'પ્રકાશ' કરનાર પ્રશ્નસા પામે તેમાં નવાઈ નહોતી. તે વખતે આ પદની અસર રહી ગયેલી, તે અનુસાર આજે તેના પર નોંધ લખવાની લાલચ કરું છું. આ પદ અતિશય ભાવથી ભરપૂર છે અને તેને અંગે તે વખતે સાંભળેલી અને ત્યારપછી જન્મવેલી વાતો સાથે સંબંધ હોઈ આ દરરોજના વ્યવહારને ઉપયોગી વાક્ય પર વિચાર કરવાની તક હાથ ધરવામાં આવી છે.

શ્રાધાનો સીધો અર્થ આ પ્રમાણે છે—જૂઠું બોલનારા મનુષ્યની અપવિત્રતા બતાવવા માટે એક દાખલો આપે છે. માંસનો આહાર કરનારી એક માતંગી(ચંડાળણી)ને જમીન પર બેસવા માટે પાણીનો છંટકાવ કરતી બોળને કાઈ ભાતુ નામના પંડિતે પૂછ્યું કે—તું બને ઢેઢડી છે ને માંસાહાર કરવો છે, તો પછી જમીન પર પાણી શા માટે છાંટે છે? તેના જવાબમાં માતંગી કહે છે કે—આ જગ્યા ઉપરથી જૂઠાબોલા મનુષ્યો પસાર થયેલા છે, તેનાથી અપવિત્ર થયેલી ભૂમિને શોધવા માટે પવિત્ર કરવા માટે હું પાણીનો છંટકાવ કરું છું.

આ વાતમાં બહુ ખૂબી છે, જોડી સમજણ છે, સંસારના મોટા કોયડાની સમજવા છે અને તેનું રહસ્ય સમજવા યોગ્ય છે. એક યુગમાં એવી માન્યતા હતી અને અત્યારે મદ્રાસ તરફ કોઈ કોઈ સ્થાને નંજુદી બ્રાહ્મણમાં તે ચાલુ છે કે ઢેઢ, ભાંગી કે એવા દલકા ધંધાવાળાનો પડછાયો પડે તો પણ રનાન કરવું પડે. અરપચ્ચના પ્રશ્નને જોઈ ધર્મમાં રચાન નથી, જેમાં મેતાર્ય, હરિકેશી કે હરિબળ જેવા મોક્ષ સાધી શકે ત્યાં અચુક કુળ કે જાતિમાં જન્મનારને મોક્ષે જવાનો આધિકાર હોડી જાય એ વાત અકલ્પ્ય છે અને આવા આત્મવાદ અને વિકાસક્રમમાં બંધ ન બેસે તેવી હકીકત છે. હિંદુની સાથે દેખાદેખી

૧. 'વીરવિલાસ'ના મથાળા નીચે લખાતા લેખની આ સંખ્યા છે. લેખ સ્વતઃ સંપૂર્ણ હોઈ આગલા લેખના અનુસંધાન વગર વાંચી શકાય તેવી આ લેખમાળાની યોજના છે.

૨. પં. વીરવિજયજીની બાર વ્રતનો પૂલ પૈકી બીજા વ્રતમાં ત્રીજા વાસપૂલની યોધી ગાય.

અંક ૧૦ મો]

પીરવિદ્યાસ

૨૯૯

અને સંવ્યવહારને અંગે કેટલીક ગેરસમજૂતી આપણામાં પણ મધ્ય કાળમાં થયેલી જણાય છે, પણ તે આખા જૈન વિકાસક્રમને અણુછાજતી છે અને ખૂદ મહાવીર ભગવાનના ચરિત્રને ફેરવી નાખે તેવી છે. એ અતિ રસિક ઐતિહાસિક પ્રશ્નને અન્ય રથેળે ચર્ચા-વાતું રાખી ટેક, ચમાર વગેરેને તુચ્છ જાતિના અને નીચ જોતવાળા કહેવામાં આવ્યા છે તેટલી વાત સ્વીકારો આગળ નધીએ.

આવા વર્ગવાળી એક માતંગી પોતાના હાથમાં મનુષ્યની ખોપરી અને તેમાં માંસ રાખી એક જગ્યા પર ખાવા ચાવે અને ત્યાં જમીન પર બેસવા પહેલાં જમીન પર પાણી છાંટી, એને પવિત્ર કરવા લાગે ત્યારે એના પડછાયાથી પણ અલગનાર નંદુદ્રી પ્રાણીઓ પિત્તો ઉછળ્યા વગર કેમ રહે ? એ પૂછે છે-બાઈ ! તું જાતની ઢેઢકી છે, હાથમાં મનુષ્યની ખોપરી ધારણ કરેલી છે, તું માંસ ખાવા માટે આ સ્થાને આવેલ છે ! હવે તારામાં-તારી અપવિત્રતામાં શું બાકી છે કે આ જમીન પર જળ-છટકાવ કરીને તેને તું પવિત્ર બનાવવા માગે છે ? તારી જાત, તારો ધર્મ, તારો ખોરાક, તારું વાતાવરણ અને તારો દેહ અપવિત્રતાના નમૂના છે ! હવે તેમાં વળી આ જળછટકાવ શેનો કરી રહી છે ? કઈ જાતની તારી આ સાક્રાંત છે ? અપવિત્રતાની પરાક્રાંત એ પહેંચેલી તું આ શેવું ધોંધલ મચાવી રહી છે ?

જવાબમાં માતંગી કહે છે કે-આ રસ્તા પર જૂઠું મોલનારા અનેક માણસો પસાર થઈ ગયેલા છે કે જે મારા કરતાં પણ વધારે અપવિત્ર ગણવા લાયક છે. અન્ય સ્થાનોની પેઠે તેમણે આ સ્થાનને પણ અપવિત્ર બનાવેલું છે. માણસો ન્યાં બ્યાંથી પસાર થાય ત્યાં ત્યાં પોતાનાં પગલાં મૂકી જાય છે, માણસ જાય ત્યાં પણ તેની અસર જરૂર પડી રહે છે, વાતાવરણમાં એની અસર લાંબા કાળ સુધી રહે છે, હું જાતથી ચંડાળ છું તેના કરતાં એ જૂઠુંમોલો માણસો વધારે ખરાબ છે. જાતિચંડાળ કરતાં કર્મચંડાળની અસર આકરી, જાડી અને દીર્ઘકાળ સુધી રહે તેવી હોય છે. એવા પ્રાણીઓએ આ જૂમિને અપવિત્ર કરેલી છે. તેમણે કરેલાં અપવિત્રતાને સાફ કરતા હું જળનો છટકાવ કરું છું.

જવાબ સાંકળીને લાનું પડિત છક થઈ ગયા. તેને માતંગીના જવાબમાં વારતવિકતા લાગી. જાતે વિચાર કરતા નેથી તેને વિચારણાને પરિણામે સમજાયું કે હલકા કુળમાં જન્મવું એ શુંહો નથી કેમકે એ પોતાના કપાળની વાત નથી, પણ અસુક વાત ખોટી છે એમ જાણ્યા છતાં એને બદલાવી એને નિભાવી લેવા દ્વારથાં અનેક જૂઠાણાં મોલવાં એ તો બારે ખેદની વાત છે. એવા જૂઠું મોલનારા માણસો સ્વાર્થાંધ હોય છે, અતિ હલકા માનસવાળા હોય છે, ચારિત્રહીન હોય છે, જવાબદારીના ખ્યાલ વગરના હોય છે, વિકાસક્રમના જ્ઞાનમાં બેનસીય રહેલા હોય છે, ટૂંકો નજરવાળા હોય છે, સત્ય જાહેરમાં આવશે ત્યારે પોતાની શી વહે થશે તેના જેવી અગત્યની બાબતમાં વિચારણા વગરના હોય છે અને એક જૂઠી વાત કરવાથી પોતાનો આત્મવિકાસ-માર્ગ કેટલો ખરાબ થાય છે તેની તુલના કરવાની અશક્તિવાળા અથવા તે માટે દરકાર વગરના હોય છે. એને મનમાં ખાતરી થાય કે વારતવિક વિચાર કરવામાં આવે તો જન્મચંડાળ કરતાં

જૂઠું બોલનાર વધારે આકરો અને મોટો ચંડાળ છે, (સ્વપરને) ભયંકર પાપી છે, અનેક થાતનાને ભાગ્ય થવા યોગ્ય યજ્ઞાની છે, અવિચારક છે, નીચ છે, અધમ છે, પાપી છે, આત્મવૈરી છે અને અનાંત ભવભ્રમણ કરનાર હ્રુદ ભવાભિનંદી પ્રાણી છે.

સાચું બોલનારને કાંઈ સંભાળવું પડતું નથી, સાદો સીધો સરળ વાત કરી નાખવાની અને બોલીને વાત વિસારી મૂકવાની હોય છે; જ્યારે જૂઠું બોલનારને બોલતી વખતે વાત ગોઠવવી પડે છે, બોલેલ વાતને સાચી કરવા અનેક પાટિયાં ગોઠવવાં પડે છે, ત્યાર પછીના કોઈ પણ સવાલ જવાબમાં પોતાને પકડાઈ જવાની ચિંતા રહે છે, અગત્યની બાબતમાં પોતાની ઉપર કામ ચાલવાનો ભય રહે છે, પકડાઈ જતાં કે સગ્ન થતાં બેઆત્મક થવાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે સીધું સાચું બોલનારને આમાંની કોઈ બાબત કરવાની રહેતી નથી, વાતને સાચી કરવાનો પ્રયત્ન, દેખાવ, ઢોંગ કે દંભ કરવો પડતો નથી અને બોલ્યા પછી પોતે લીધેલ સ્થાન કાયમ કરવા માટે પરતાવો કરવો પડતો નથી. એક જૂઠું બોલવા માટે તેની આગળ અને પાછળ કેટલી ગોઠવણો કરવી પડે છે, કેટલાં પાટિયાં ગોઠવવાં પડે છે અને છતાં ઉધાસ પડી જવાના કેટલા ભયો રહે છે તેનો વિચાર કરવામાં આવે તો માતંગી કરતાં પણ જૂઠું બોલનાર વધારે નીચ છે એ વાતનો સાક્ષાત્કાર ચાંઈ આવે તેમ છે. શારીરિક સંબંધે અથવા જન્મે નીચ કે હલકા કુળમાં જન્મ લેવો એ એક વાત છે અને મનમાં ગોઠવણો કરી ધરાધાપૂર્વક અસત્ય બોલવું અને તેને સાચું કરવા આગ્રહ રાખી તેને અજો દારઅંધ મોટા પ્રસંગો ભ્રષ્ટા કરવા એ તદ્દન ભુદી વાત છે. પ્રથમ વાતમાં જીવ બીલકુલ પરાધીન છે, જ્યારે વર્તન, સ્વચ્છતા, ચારિત્ર, પરિશીલન અને ભાષાની વિશુદ્ધિ વિગેરે પોતાના કળ્પનની વાત છે અને સ્વાધીન બાબત હોઈ ચીવટ રાખવાથી સાચે માર્ગે ઉતારી શકાય તેવી છે.

અસત્ય અનેક પ્રકારે બોલાય છે. ખરી રીતે તો કોઈપણ પ્રકારનું અસત્ય બોલવું તે જૈન નામને છાજવું નથી, પરંતુ બે સર્વથા પ્રકારે અસત્ય બોલવાનું તજ ન શકે તો ખાસ કરીને નીચેની પાંચ બાબતોમાં તો જૈન તરીકે જાળખાતા મનુષ્યે અસત્ય ન જ બોલવું નોંધ્યો. આ ઉપરથી બીજા અસત્ય બોલવાની છૂટ છે તેમ ન સમજવું. જે દેશવિરતિ મનુષ્યને આગળ વધવું છે, સર્વવિરતિપણું પ્રાપ્ત કરવું છે તેણે તો જેમ અને તેમ આ બાબતમાં વધારે સાવધાન રહેવું.

કોઈ કન્યાના વેશવાળ વખતે તેને તદ્દન કાળી, કજીઆળી, તોફાની, અભણ અને કદરૂપી હોય છતાં તમારે ઘેર આવશે ત્યારે દૂધ ઘી ખાઈ ઘરને શોભાવશે એમ કહેવું, એના માખાપ તિતાલી કજીઆળા અને ગામના ઉતાર હોય છતાં અસલ ખાનદાનમાંથી ભિતરી આવેલા છે એમ કહેવું, તદ્દન અભણ હોય છતાં તમારે ઘેર આવી ભણીને પાવરંધી ચાંઈ ધરકામ ઉપાડી લેશે અને કુટુંબનું રંજન કરશે-આવાં બુઠાણાંને (૧) કન્યાલિક કહેવામાં આવે છે.

જે ગાય વિશેષ દૂધ ન આપતી હોય, જેના દૂધમાં મીઠાશ ન હોય, સામાને ધીકે ચડાવતી હોય તે ગાયને પ્રશસવી, તેમજ તોફાની અડીયલ ઘોડાને શિવાજીના સંદેત ઘોડા સાથે સરખાવવો, શેરબશેર દૂધ આપનાર બેંસને બાળડી બેંસ કહી વર્ણવવી-આવા જનાવર સંબંધી અસત્યોને (૨) ગોઅલિક કહેવામાં આવે છે.

જમીનના સંબંધમાં ખેડી કે આડે રસ્તે દોરનારી વાત કરવી, ખરાબાવાળી જમીનને સારી-ફળદ્રુપ કહેવી, ઉપર જમીનને સુદર કહેવી અને રસકર વિનાની જમીનને રસવાળી કહેવી ઇત્યાદિ જમીનને અંગે ભળતી સાચી ખેડી ભિન્ન વાત કરવી તે (૩) બૃહ્મવિક કહેવાય છે.

વિશ્વાસ રાખીને કાંઈ પોતાને ભાં ધરેલું કે રોકડ અથવા કિંમતી વસ્તુ મૂકી જાય, દાખલો રાખવાની દરકાર પણ ન કરે તેને જ્યારે લેવા આવે ત્યારે ચાપણ મૂકી જ નથી એમ કહેવું, વિશ્વાસઘાતનાં વચન બોલવાં તે (૪) ચાપણમોસો કહેવાય છે. અહીં માત્ર વાણી પૂરતી જ વાત સમજવાની છે, બાકી પારકી ચાપણ પચાવી પાડવી તે બાબત અદત્તાદાનના વિષયને રૂપે છે.

સોગમ ઉપર ન્યાયની કાટમાં ખેડી સાક્ષી પૂરતી, સાચી વાત કહેતાં સંકાય ધરવો, ખોટું સોગમનાયું (એફિડેવિટ) કરવું, મુખ્ય તપાસણીમાં એક વાત કહેવી અને ઊલટ તપાસણીમાં બીજી જ વાત કરવી, અરથી સાચી અને અરથી ભળતી વાત કરવી, સત્યના બોમે એક પક્ષને મદદ કરે ને બીજાને હાનિ કરે તેવાં સ્ટેટમેન્ટ પોલિસ પાસે, ન્યાયાસન પાસે, લવાદ પાસે કે મહાજનના સાળનામાં કરવાં એ (૫) કૂક સાક્ષી કહેવાય છે.

સાચો જૈન હોય તે જોખમાં જોખું આ પાંચ પ્રકારનાં મોટાં ભુઠાણાં પૈકી એક પણ ભુઠાણું ન બોલે, બોલે તો એવું જૈનત્વ લાગે, એની ગણના માંસાહારી માતંગીથી વધારે ખરાબ થાય અને એની સંસારયાત્રા વિરૂપ, દુઃખદ અને કલેશવાળી થઈ જાય.

અને તેટલા માટે અષ્ટ પ્રવચન માતામાં 'ભાષાસમિતિ' અને 'વચનશુષ્પિ' એને સ્થાન છે. વચનશુષ્પિમાં તો બીલકુલ વચનબોલવું જ નહિ એવી વાત છે. 'મૌન' સર્વાર્થ-સાધન' તું સત્ર વચનશુષ્પિવાળાને માટે છે, જ્યારે ભાષાસમિતિમાં તો સત્ય પ્રિય હિત મિત તથ્ય ભાષા બોલે, સાચું બોલે, સંપૂર્ણ સાચું બોલે અને બોલે ત્યારે સાચા સિવાય અન્ય કાંઈ ન બોલે. આ નિર્ણય સત્યનો મહિમા રૂપ કરવા માટે અષ્ટ જણીયું છે કે ચાર વર્ણમાં માનનાર જે નજરે દેહ લાગીને ભુએ, મહાન અહિંસક જે નજરે માંસાહારીને ભુએ, નસીબદાર ધનવાન જે નજરે કચરો સાફ કરનાર, મેલું ઉપાડનાર લાગીને ભુએ, તેમાંનાં કોઈથી પણ વધારે ખરાબ જુડું બોલનાર છે, એના ચાલવાથી ધૃતી અપવિત્ર થાય છે, એના પગલાથી જમિ ખરડાય છે, એ બેઠેલ હોય કે ચાલેલ હોય તે જગ્યા ખોદાવવી પડે, સુધારવી પડે, છાંટણું કરીને કે લીપીયુગીને સાફ કરવી પડે. માંસાહારી માતંગી જેના હાથમાં મનુષ્યની ખોપરીમાં માંસ હવું તે ખાવા એસવાની જગ્યા ઉપર જળ છંટકાવ કરો રહી હતી તેની પાસેથી જૂઠા માણસોનો મહિમા સાંભળીને લાનુ પડિત તો ચકિત થયા, માતંગીની ભુદ્ધિ પર મુગ્ધ થયા અને પોતાને ઉચ્ચ માનનાર કાવાલવા કરનાર મુત્સદી કે હજારો સાચાં ખોટાં કરી ધનના માલેક થઈ પડેલા મોખાતાઓની જાત પર વિચારમાં પડી ગયા અને માતંગીના વાસ્તવિક વાદ પર આકર્ષીત થયા.

મૌનિક

જૈન શાસનમાં તપને ખાસ સ્થાન આપેલું છે. આટલા જ માટે દશવૈકલિક સૂત્રના પ્રથમ અધ્યયનના પ્રારંભમાં “ ધમ્મો મંગલમુક્કિદું, અહિંસા સંજમો તવો । ” એ વાક્યમાં તપનો સમાવેશ કર્યો છે. મતધારીને જેમ એ ટંક આવશ્યક (પ્રતિક્રમણ) કરવાની આવશ્યકતા છે તેમ દરેક જૈનને સવારે ને સાંજે નાનામાં નાનો પણ તપ કરવાની આવશ્યકતા છે. સવારે જોછામાં જોછી નવકારશી અને સાંજે દુધિહાર કરવો જોઈએ. આ પ્રમાણે તપ કરવાથી રાત્રિભોજનનો ત્યાગ થઈ શકે છે. જઘન્ય શ્રાવક માટે પણ કંદમૂળનો અને રાત્રિભોજનનો ત્યાગ હોવો જોઈએ એમ શાસ્ત્રકાર કહે છે. જૈન નામ ધરાવવું અને એ બેના પણ ત્યાગ ન કરવો એ લઘ્વર્થપદ હકીકત છે. જૈન બંધુઓએ દરરોજ કરવાનાં ષટ્કર્મમાં પણ તપને ગણેલ છે.

નવકારશી સૂર્યોદય અગાઉ ધારવી અને સૂર્યોદય પછી ૪૮ મિનીટે પારવી એ એનું શાસ્ત્રોક્ત ધોરણ છે. દુધિહાર, તિવિહાર કે ચૌવિહારનું પચ્ચખખાણ સૂર્યાસ્ત અગાઉ ધારી લેવું જોઈએ. એ પચ્ચખખાણનો અમલ આખી રાત્રિ માટે છે અને ધીબા દિવસનો સૂર્ય જોગે ત્યારથી નવકારશીની શરૂઆત થાય છે.

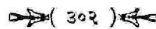
જેઓ નવકારશી પણ કરતા નથી તેમને માટે અહીં લખવાની જરૂર નથી, પણ જેઓ નવકારશી કર્યાતું કહે છે અને ૪૮ મિનીટ અગાઉ પચ્ચખખાણ પારીને ખાનપાન લે છે તેઓ પચ્ચખખાણનો ભંગ કરે છે એમ સમજવાતું છે.

જૈનપણું ધરાવવું અને આટલા નાનામાં નાનો પણ તપ ન કરવો એ શું સૂચવે છે? આ જગતમાં જીવો જે સુખ દુઃખ પામે છે તે પૂર્વે કરેલાં શુભ કે અશુભ કર્મોનું પરિણામ છે. પૂર્વે કરેલાં અશુભ કર્મોથી દુઃખ પ્રાપ્ત થાય છે. દુઃખ ક્રોધપણુ જીવને પસંદ પડતું નથી, છતાં તેના નિવારણમાં સાચામાં સાચો અને અમોઘ ઉપાય તપ કરવો છે. પૂર્વકર્મનો ક્ષય તપવડે જ થઈ શકે છે. જો સુખની ઇચ્છા હોય અને દુઃખ ન ગમતું હોય તો જરૂર શક્તિ પ્રમાણે તપ કરવો જોઈએ.

જૈન સંસુદાયમાં તપની કર્તવ્યતા અવિચ્છિન્નપણે પ્રવર્તે છે. ઘણાં શ્રાવક શ્રાવિકાઓ પર્વતિથિએ એકાસણું, ઉપવાસ વગેરે તપ કરે છે. ચૈત્ર અને આસો માસની જોળીમાં નવ નવ આંગેલ પણ કરે છે. પર્યુષણ પર્વમાં અઠ્યાઈ એટલે ૮ ઉપવાસ પણ કરે છે. આ બધી પ્રવૃત્તિ આત્માને ઘણી હિતકારક છે, તેથી તેની આરાધના માટે પ્રાપ્ત થયેલી શક્તિને ગોપવ્યા સિવાય યથાશક્તિ ઉદમ કરવો એ આ લેખનો ખાસ હેતુ છે. આશા છે કે જૈનગંધુઓ આ લઘુ લેખ ઉપર જરૂર ધ્યાન આપશે.

કુંવરજી

૧. જિનપૂજ, ગુરુવંદન, સ્વાધ્યાય, તપ, દાન અને દયા-આ છ કર્મ ગણાય છે,

મારી યાત્રા

સારીરિક નબળાઈ અને આંખની ઉપાધિને લઈને આ વર્ષ શ્રી સિદ્ધાચળજીની યાત્રા નહિ થઈ શકે એવો નિરધાર થયો હતો; પરંતુ એવો એકાએક વિચાર ઉદ્ભવ્યો કે આ સાલમાં જો યાત્રા ન થાય તો આવતા વર્ષમાં ક્યારે યાત્રા થઈ શકે તે કહી શકાય નહિ; એટલે આયુષ્યની અસ્થિરતાનો વિચાર કરતાં થોડું-ઘણું કષ્ટ વેઠીને પણ યાત્રા તો કરી આવવી એવો નિર્ણય કર્યો. પછી અશ્વાઠ શુદ્ધ ૪થે પાલીતાણે જઈ શુદ્ધ પમે સિદ્ધાચળજીની યાત્રાનો લાભ લીધો. શ્રી ઋષભ-દેવનાં દર્શન કરતાં પરમ આહ્લાદ થયો અને મનુષ્ય જન્મની સફલતા માની.

આ એક અપૂર્વ તીર્થ છે. પંદર કર્મભૂમિઓ પૈકી ૧૪ કર્મભૂમિઓમાં અથવા ૧૪ ક્ષેત્રોમાં આવું અપૂર્વ તીર્થ નથી. વિહરમાન તીર્થકર શ્રી સીમંધર-સ્વામી પણ આ તીર્થના અપૂર્વ મહિમાનું વર્ણન કરે છે. આ તીર્થના અવલંબનથી અનેક ભવ્ય છવો-સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક ને શ્રાવિકાઓ સિદ્ધિપદને પામ્યાં છે.

આ તીર્થનો મહિમા શ્રી શત્રુઞ્ચ માહાત્મ્ય વિગેરે ગ્રંથોમાં વિસ્તારથી વર્ણવ્યો છે. અનુભવથી પણ એ બાબત સિદ્ધ થઈ શકે છે; પરંતુ તેના માટે મનની નિર્મળતા, તીર્થ પ્રત્યેનો અપૂર્વ પ્રેમ અને સંસાર ઉપરથી કાંઈક વિરક્ત-ભાવ હોવો જોઈએ. તે વિના એ હકીકત હૃદયમાં સચોટપણે પ્રવેશી શકતી નથી. પૂર્વ પુણ્યના સંયોગે આવા અપૂર્વ તીર્થનો સંબંધ પ્રાપ્ત થયા છતાં તેના યાત્રાનો લાભ લઈ શકાય નહિ તો એટલી ભાગ્યમાં ખામી સમજવી.

કેટલાક ભાગ્યશાળી તો દરેક માસની પૂર્ણિમાએ તેમજ કેટલાક બેસતે મહિને આ તીર્થની યાત્રાનો લાભ લે છે. કેટલાક ભાગ્યશાળીઓ દૂર દૂરથી પણ આવીને આ તીર્થની યાત્રાનો લાભ દર વર્ષે લે છે. કેટલાક તો ભાવની વૃદ્ધિ સાથે આ તીર્થે નવાણું યાત્રા તથા ચોમાસુ કરે છે.

બીજા તીર્થો કરતાં આ તીર્થનું મહત્ત્વ વધારે છે તેનું કારણ એ છે કે-બીજાં જ્યાં જ્યાં મહાન ચૈત્યો હોય કે તીર્થકરના કલ્યાણકની ભૂમિ હોય તે તીર્થ કહેવાય છે અને આ તીર્થના અવલંબનથી તો અનેક મનુષ્યો સંસારનો પાર પામે છે.

આ સંબંધમાં વધારે લખવું એ આંગે તોરણ બાંધવા જેવું છે, કારણ કે અનેક ભગવાત્મઓ આ તીર્થના મહિમાને સારી રીતે સમજી શક્યા છે, તેથી વધારે ન લખતાં દર વર્ષે એક વખત તો આ તીર્થની યાત્રાનો લાભ લેવા કેહ-પણુ વ્રતની અગવડ છતાં પણ ચૂકવું નહિ એવી ભલામણ કરીને હું વિરમું છું.

કુંવરજી

(૩૦૩)

ક્રમિક પ્રશ્નોત્તર

(પ્રશ્નકાર—શાહ માણેકચંદ નાગરચંદ-રંધેળાવાળા)

પ્રશ્ન ૧—શ્રી નેમિનાથ પરભુવા ગયા ત્યારે તેમના સાસરા ઉગ્રસેન રાબાએ યાદવોને ગૌરવ આપવા માટે પશુ લેખાં કર્યા હતાં તો તેઓ શું જૈનધર્મી નહોતા ?

ઉત્તર—જૈનધર્મી હતા, પરંતુ સર્વે યાદવો માંસના ત્યાગી નહોતા તેથી ઉગ્રસેન રાબાએ એવી ગોઠવણ કરી હતી.

પ્રશ્ન ૨—બીરપ્રભુએ દીક્ષા લીધી ત્યારે તેમની પુત્રી, પુત્રીની પુત્રી અને તેની પુત્રીની હાજરી હતી તેમ કલ્પસૂત્રમાં જણાવેલ છે, તો તે કેવી રીતે થઈ શકે ?

ઉત્તર—એ તો પ્રભુના કુટુંબનું વર્ણન કર્યું તેમાં હકીકત છે. પ્રભુની દીક્ષા વખતે તે હાજર હતા એમ સમજવાનું નથી.

પ્રશ્ન ૩—ચંદનબાળા ને મૃગાવતી પ્રભુને વંદન કરવા સાથે ગયા. ત્યાંથી પાછા વળતાં, સૂર્ય ચંદ્રનો પ્રકાશ છતાં, ચંદનબાળા રાત્રિ પડેલ બાણી, ઉપાશ્રયે આવ્યા તે વખતે મૃગાવતીને સાથે આવવા બોલાવી નહિ હોય ?

ઉત્તર—મૃગાવતીને પ્રભુની દેશનામાં આસક્ત થયેલી જોઈને બોલાવી ન હોય એ સંભવિત છે.

પ્રશ્ન ૪—મૃગાવતીએ ચંદનબાળાના હાથ પાસે સર્પ આવતો જોઈ તેમનો હાથ જોયા કર્યો એટલે સર્પ ચાલ્યો ગયો તો શું મૃગાવતી, કેવળજ્ઞાન પામેલ હોવાથી, સર્પ કરજ્યા વિના ચાલ્યો જશે એમ જાણતા નહોતા ?

ઉત્તર—જાણતા હતા, પરંતુ તે સાથે પોતાને ચંદનબાળાનો હાથ જોયા કરવાનો છે જોથી સર્પ ચાલ્યો જશે એમ પણ જાણતા હતા.

પ્રશ્ન ૫—કવિ માનવિજયજીના કરેલ એક સ્તવનમાં અન્ય દેવોની મૂર્તિ સાથે જૈન દેવોની મૂર્તિનો સુકાળલો કર્યો છે તેમાં ‘ ન ધરે વરજ છવણુ રાબા ’ એમ કહ્યું છે, તે ખરાબર છે ?

ઉત્તર—તે ખરાબર છે. જૈનમૂર્તિમાં વરુનો સંબંધ હોતો નથી. તે સ્તવનમાં છેવટમાં કહ્યું છે કે ‘ એવી મૂર્તિ તુજ નિરૂપાધિ ’.

પ્રશ્ન ૬—આપણે દેવમૂર્તિને આભૂષણો પહેરાવીએ છીએ તેથી તેમને પરિઅહધારી કે લોભી કહી ન શકાય ?

ઉત્તર—એમાં દેવને કાંઈ સંબંધ નથી. એ તો આપણી ભક્તિનો દેખાવ છે.

પ્રશ્ન ૭—મનુષ્યને વૈકિય શરીરવાળા દેવદેવી સાથે સંબંધ થઈ શકે ?

ઉત્તર—થઈ શકે. એવા ઘણા દૃષ્ટાંત છે. એ વખતે દેવદેવી ઔદારિક શરી-

અંક ૧૦ માં]

પ્રશ્નોત્તર

૩૦૫

રમાં રહેલી અશુચિને દૂર કરે છે, તેથી જ પુન્ય પ્રકાશના સ્તવનમાં 'દેવ, મનુષ્ય, તિર્થંચના મૈશુન સેવ્યાં જો' તેનો મિષ્ટાદુક્કડ આપ્યો છે.

પ્રશ્ન ૮—કોઈ મુનિ વાતસાયન કામસૂત્રનું વ્યાખ્યાન કરી શકે ?

ઉત્તર—ન કરી શકે, કારણ કે તેને પાપશાસ્ત્ર કહ્યું છે.

પ્રશ્ન ૯—આર્યરક્ષિતને વજ્રસ્વામી સાથે એક ઉપાશ્રયમાં ન રહેવાની ભદ્રગુપ્તાચાર્યે સલાહ આપી તેનું શું કારણ ?

ઉત્તર—વજ્રસ્વામી સાથેનો પરિવાર તેના ઉપર એટલો બધો રાગવાળો હતો કે તે જ્યારે અણુશણુ કરે ત્યારે બધા મુનિઓ અણુશણુ કરવાના હતા. એમ ન થવા માટે આર્યરક્ષિતને એવી સલાહ આપી હતી.

પ્રશ્ન ૧૦—ભરતચક્રીએ પોતાનું સ્ત્રીરત્ન ઘરે એમ ધારીને મુંદરીને દીક્ષા લેવાની આજ્ઞા ન આપી તે વ્યાજબી હતું ? એમ બની શકે ?

ઉત્તર—તે કાળે અત્યારે ચાલતી બધી પ્રવૃત્તિની શરૂઆત થઈ ન હતી તેથી ભરતે એવી કલ્પના કરી હતી.

પ્રશ્ન ૧૧—ઋષભદેવ એક યુગલિક કન્યા કે જેની સાથે જન્મેલો પુરુષ અતિ લઘુવયમાં મરણ પામેલ હતો તેની સાથે પરણ્યા તો તે પરસ્ત્રી ન કહેવાય ?

ઉત્તર—એ કન્યા તો લઘુવયમાં જ પુરુષ વિનાની થઈ હતી, સાથે જન્મેલ પુરુષ સાથે સ્ત્રીપુરુષના વ્યવહારમાં આવેલી નહોતી તેથી તેને પરસ્ત્રી કહેવાય નહિ.

પ્રશ્ન ૧૨—અંજનશલાકા થયેલ મૂર્તિને લોઢાનો રૂપર્શ થાય તો તેના દેવત્વનો નાશ થાય ? **ઉત્તર**—ન થાય. એ કલ્પના અવ્યવહાર છે.

પ્રશ્ન ૧૩—પંચતીર્થોની મૂર્તિને નીચેના ભાગમાં નવ આકૃતિઓ કરેલી હોય છે તે શેની છે ? જો ગ્રહોની હોય તો તેની ત્યાં શી જરૂર ?

ઉત્તર—એ આકૃતિઓ નવ ગ્રહોની જ છે અને તે પ્રભુના સેવકો છે, એ બતાવવા માટે એ આકૃતિઓ કરવામાં આવે છે.

પ્રશ્ન ૧૪—પરમાધામી નરકના જીવોને અસહ્ય દુઃખો આપે છે તો તેથી તેને અશુભ કર્મનો બંધ થતો હશે ?

ઉત્તર—ઘણો તીવ્ર અશુભ કર્મબંધ થાય છે, તેથી તે ત્યાંથી ચ્ચવીને અંક-ગોળીઆ મનુષ્ય થઈ પારાવાર દુઃખ સહન કરી નરકે બાય છે અને ત્યાં અસહ્ય વેદના સહન કરે છે.

પ્રશ્ન ૧૫—અગ્નિકાપુત્ર આચાર્યની આહારપાણી લાવીને દેવા વગેરે સેવા કરવા પુષ્પચુલા સાધ્વી રહ્યા હતા તે હકીકત બરાબર છે ? તેમ થઈ શકે ?

ઉત્તર—એના માટે એમનું ચરિત્ર વાંચો કે જેથી બધો ખુલાસો થઈ જશે.

એમાં આચાર્યને અડવાની તો જરૂર હતી જ નહિ અને તે બની પણ શકે નહિ. કેવળજ્ઞાન પામ્યા છતાં શુરભક્તિમાં ખામી ન આવવા માટે પુષ્પચુલા સાધ્વીએ આહારપાણી લાવી દેવા વગેરેનું કાર્ય શરૂ રાખેલ હતું.

પ્રશ્ન ૧૬—ખુદ્ત્યાંતિમાં વિદ્યાદેવીઓનાં નામ ૧૬ ને બદલે ૧૭ કેમ છે ?

ઉત્તર—નામ સોળ જ છે, કારણ કે સર્વાસ્ત્રા મહાજ્ઞવાળા એક દેવીનું જ નામ છે.

પ્રશ્ન ૧૭—એ જ સ્તોત્રમાં ‘ઓં સ્વાહા-ઓં સ્વાહા-ઓં શ્રી પાર્શ્વનાથાય સ્વાહા’ એવો પાઠ છે. એ કેમ ઘટી શકે ? કારણ કે સ્તોત્ર શાંતિનાથનું છે.

ઉત્તર—આ પાઠના સંબંધમાં શ્રી આત્માનંદ જૈન સલાએ છપાવેલી પંચપ્રતિક્રમણના અર્થવાળી બુક બુકો. એમાં ખુલાસો છે.

પ્રશ્ન ૧૮—એ સ્તોત્રમાં પ્રાતે તીર્થંકરની માતા શિવાદેવીનું નામ આવે છે તે બરાબર છે ?

ઉત્તર—તે વિષે પણ ખુદ્ત્યાંતિના અર્થમાં તે બુકમાં જ ખુલાસો કરેલ છે તે વાંચો.

પ્રશ્ન ૧૯—એ જ સ્તોત્રમાં આચાર્યોપાધ્યાય વિગેરે ચતુર્વિધ સંઘ કહ્યો છે તેનો અર્થ શું સમજવો ?

ઉત્તર—એના અર્થમાં સાધુ-સાધ્વી-શ્રાવક-શ્રાવિકા એ ચારે પ્રકારનો સંઘ સમજવો.

પ્રશ્ન ૨૦—શ્રી મુનિસુંદરસૂરિ મહારાજે પોતાના શુરુ પાસેથી ગણધર વિદ્યા પ્રાપ્ત કરેલ છે તે વિદ્યા છે કે પદવી છે ?

ઉત્તર—એ વિદ્યા છે. પદવી નથી. એ વિદ્યા હાલ લભ્ય નથી.

પ્રશ્ન ૨૧—પાશ્વિક અતિચારમાં સમકિત સંબંધી અતિચારમાં અનેક દેવોના નામ આવે છે તેની હયાતી જૈનો માને છે ?

ઉત્તર—એ નામના દેવો હોવાના સંભવ છે તેથી વિરોધ જેવું નથી. તેથી એ માનવા પૂજવા લાયક છે એમ સમજવું નહિ, કેમકે તેને માન્યા પૂજ્યાનો તો અતિચાર કહેલ છે.

પ્રશ્ન ૨૨—વીર પ્રભુની માતા તરીકે દેવાનંદાએ અને ત્રિશલા માતાએ બન્નેએ ચૌદ સ્વપ્ન જોયા તો એક પ્રભુને માટે એ વાર ચૌદ સ્વપ્ન આવે બરા ?

ઉત્તર—બન્ને માતાએ ચૌદ સ્વપ્ન જોયા એ વાત બરાબર છે, પરંતુ તેનો સમાવેશ ગર્ભહરણના આશ્ચર્યના પેટામાં સમજવો.

પ્રશ્ન ૨૩—વીર પ્રભુ ૮૨ દિવસ દેવાનંદાના ગર્ભમાં રહ્યા અને ખાકીના દિવસે ત્રિશલામાતાના ગર્ભમાં રહ્યા એ હકીકતની ત્રિશલા માતાને બબર હતી ?

ઉત્તર—એ વાતની ત્રિશલા માતાને બબર નહોતી. એમણે તો નવ મહિના ને સાડાસાત દિવસે પોતાને રહેલો ગર્ભ પ્રસવ્યો છે તેમ બાણ્યું હતું.

અંક ૧૦ મો]

પ્રશ્નોત્તર

૩૦૭

પ્રશ્ન ૨૪—તીર્થંકરો જે પૂછે તેનો જવાબ આપે કે તે સિવાય કાંઈ બોલે છે ?

ઉત્તર—પૂછે તેનો જવાબ આપવો તેના પણુ નિરધાર નથી. લાભ દેખે તો જવાબ આપે અને પૂછ્યા વિના પણુ અનેક વાત ઉપદેશાદિકની તીર્થંકરો પણુ કહે છે. તેમાં પૂછવાની આવશ્યકતા નથી.

પ્રશ્ન ૨૫—વીર પ્રભુએ શાળિભદ્ર મુનિને “આજે તમારી માતાને હાથે ભિક્ષા પામશો” એમ શા માટે કહ્યું ?

ઉત્તર—એમાં શાળિભદ્ર મુનિને આશ્ચર્ય ઉપજવવાનું નિમિત્ત હતું, કારણ કે તે આ ભવની માતાને હાથે નહિ પણુ પાછલા ભવની માતાને હાથે ભિક્ષા પામવાના હતા અને તે જ રીતે ભિક્ષા પામ્યા છે.

પ્રશ્ન ૨૬—કાળી મહાકાળી નામની એક જ દેવી છે કે તે નામની બીજી દેવીઓ હોય છે ?

ઉત્તર—એક નામની અનેક દેવીઓ હોય છે, માટે વિદ્યાદેવીમાં કહેલી અને ચોવીશ પ્રભુની યક્ષણીઓમાં કહેલી કાળી મહાકાળી જુદી જુદી સમજવી.

કુંવરજી

વંચક મનુષ્ય પોતાને જ ઠગે છે.

કેટલાક મનુષ્યો સ્વભાવે જ અન્યને ઠગવાના સ્વભાવવાળા હોય છે. તેઓ બીજાને ઠગીને જે લાભ મેળવે છે તેમાં આનંદ માને છે પરંતુ તેથી તેને પરિણામે નુકશાન થાય છે તે તેના ધ્યાનમાં આવતું નથી. શાસ્ત્રકાર તો વંચક મનુષ્ય માટે સ્વર્ગ ને મોક્ષ બંનેના દ્વાર બંધ થયેલા માને છે. આ જગતમાં લોકો તેના વિશ્વાસ કરતા નથી, અપકીર્તિ થાય છે, લાભ પણુ ઘટતા નવય છે પરંતુ જે કુટેવ પડી હોય છે તે છૂટવી મુશ્કેલ છે. સુસ મનુષ્યોએ આવી ટેવ પડવા દેવી નહીં. એવા વંચક મનુષ્યનો સોળત પણુ કરવી નહીં કારણ કે તે એવી વ્યાધિ છે એટલે એનાથી દૂર રહેવું. ભાગ્યનો પ્રતીત રાખવી. ભાગ્યમાં હોય છે તો વંચકપણું કયાં વિના પણુ મળી રહે છે. ખરી રીતે વંચક મનુષ્ય બીજાને છેતરી શકે તો નથી પરંતુ પોતે જ છેતરાય છે. આ બાબત ઊંડા વિચાર કરતાં તેમજ વંચક મનુષ્યને સ્વયં થતાં ગેરલાભના અનુભવ પરથી ખાત્રી થઈ શકે તેમ છે. આવી બાબત લોકમાં પણુ નિંદા ગણાય છે તો જરૂર સુસ જનોએ તેનાથી દૂર રહેવું એટલો ટૂંકો ઉપદેશ જ બસ છે.

કુંવરજી

શ્રી આત્મદેવનંજનું દિવ્ય જિનમાર્ગદર્શન (૪)

આમ નતિસ્વરૂપથી યોગદષ્ટિ એકરૂપ છતાં, આવરણ અપાયના બેદથી એના આઠ સ્થૂલ ભેદ પડે છે. જેમ આંખ આડે આવરણરૂપ પડેા ગાઠ હોય તો ધણું જોખું દેખાય. પછી જેમ જેમ આવરણ પટલ દૂર થતું જાય તેમ તેમ વધુ દેખાય છે, ને છેવટે સંપૂર્ણ આવરણ અસતતાં સંપૂર્ણ દર્શન થાય છે, તેમ સમ્યક્ દર્શનને આવરણજૂત મોહનો પડેા જેમ જેમ અસતતાં જાય છે તેમ તેમ નિર્મલ વિશુદ્ધ દર્શન થતું જાય છે. આમ યોગીઓની સદ્દષ્ટિ એકરૂપ છતાં વ્યક્તિબેદે સ્થૂલ આઠ* પ્રકારની છે.

પથિક—મહાત્મન ! તે આઠ દષ્ટિ કઈ છે ? તેનું સ્વરૂપ શું છે ? તે કહેવા કૃપા કરો.

યોગિરાજ—જિજ્ઞાસુ બન્ય ! આ વિષય ધણો મોટો છે. તે સમજવા માટે ધણી ધીરજ જોઈશે અને અત્રે વિસ્તારવા જતાં વિષયાંતર થઈ જવાનો ભય છે, છતાં તારી જિજ્ઞાસા છે તો સાવ સંક્ષેપમાં કહું છું. મિત્રા, તારા, બલા, દીપ્રા અને સ્થિરા, કાંતા, પ્રભા, પરા એ આઠ યોગદષ્ટિના નામ છે. તે દષ્ટિઓમાં બોધ-પ્રકાશની જે તરત્રત્રતા છે તે સમજવા માટે જ્ઞાનીઓએ આ પ્રમાણે ઉપમા યોજી છે: મિત્રા, તારા, બલા ને દીપ્રા એ ચાર દષ્ટિઓનો બોધ-પ્રકાશ અનુક્રમે તુણના અગ્નિ જેવો, છાણના અગ્નિ જેવો, કાશના અગ્નિ જેવો ને દીપકની પ્રભા જેવો હોય છે. અને સ્થિરા, કાંતા, પ્રભા, પરા એ ચાર દષ્ટિઓનો બોધ-પ્રકાશ અનુક્રમે રત્નની પ્રભા જેવો, તારા, સૂર્ય ને ચંદ્રની પ્રભા જેવો છે. ચોથી દીપ્રા દષ્ટિ સુધી મિથ્યાત્વની સંભાવના છે, સ્થિરાથી માંડીને સમ્યક્ત્વ હોય છે.

પથિક—યોગિરાજ ! પ્રથમ ચાર દષ્ટિમાં મિથ્યાત્વ હોય છે, છતાં તેને યોગીઓની સદ્દષ્ટિમાં—સમ્યગ્દષ્ટિમાં કેમ ગણી ?

યોગિરાજ—કારણમાં કાર્યના ઉપચારથી. મિત્રાદિ પ્રથમ ચાર દષ્ટિમાં મિથ્યાત્વ છે એ ખરું, પણ તે ઉત્તર કાળમાં સમ્યગ્દષ્ટિના અબોધ કારણરૂપ^૧ થાય છે, એટલે તેને પણ સદ્દષ્ટિ કહી. આ સમજવા માટે આ સ્થૂલ દર્શાવે છે:—શુદ્ધ સાકરના ચોસલાની બનાવટમાં અનેક પ્રયોગમાંથી પસાર થતું પડે છે ત્યારે તેની બનાવટ નીપજે છે. પ્રથમ તો ઇક્કુ-શેરડી જોઈએ, પછી તેનો રસ શાઢવામાં આવે, તેને ઉકાળીને કાવો બનાવે, તેમાંથી

* “દયં ત્વાવરણપાયમેદાદદૃષ્ટિષા સ્મૃતા । સામાન્યેન વિશેષાસ્તુ મૂર્ધાસઃ સુક્ષ્મભેદતઃ ॥”

શ્રી યોગદષ્ટિસમુચ્ચય

× “અવન્ન્યસદ્દિદેતુત્વેન મિત્રાદિદૃષ્ટીનામપિ સતીત્વાદિતિ । વર્ષોલકનિષ્પત્તાવિશ્વરસકલ્પ-શુદ્ધકલ્પાઃ સ્ત્રવેતાઃ સ્ખન્દશકરામસ્સ્યાજ્ઞવર્ષોલકરામાથેતરા હૃલ્વાચાર્યાઃ । દૃક્ષવાદીનામેવ તથામવનં-દિતિ રુચ્યાદિગોચરા ઇવૈતાઃ, ઇતેષામેવ સંવેગમાધુર્યોપપત્તેઃ । દૃક્ષુકલ્પત્વાદિતિ ચલાદિકલ્પાસ્તથા મન્યાઃ સંવેગમાધુર્યૈશ્ચન્નત્વાત્ ॥”

—શ્રી યોગદષ્ટિસમુચ્ચય વૃત્તિ

અંક ૧૦ મો]

શ્રી આનંદધનજીનું દિવ્ય જીવનમાર્ગદર્શન

૩૦૬

ગોળ અને, પછી ખાંડ થાય, તેમાંથી શર્કરા-ગ્રીણી સાકર અને, તેમાંથી અશુદ્ધ સાકરના ગણા થાય ને છેવટે શુદ્ધ સાકરના ચોસલા અને.

આમાં શેરડીથી માંડીને ગોળ સુધીની અવસ્થા અરાખર મિત્રા આદિ ચાર દણિ છે, અને ખાંડથી માંડીને શુદ્ધ ચોસલા સુધીની અવસ્થા અરાખર છેલ્લી ચાર દણિ છે. પણ પ્રથમ પૂર્વ ચાર અવસ્થા ન હોય તો ઉત્તર ચાર અવસ્થા ઉપજે જ કેમ ? મૂળ શેરડી જ ન હોય તો શુદ્ધ સાકરની આશા રાખવી તે આકાશકુસુમ જેવી છે, વધ્યાપુત્ર સમાન છે. મિત્રાદણિને શેરડી સાથે સરખાવી તે અરાખર છે, કારણ કે તેમાંથી સંવેગરૂપ માહુર્પ ની-મધુર રસની નિષ્પત્તિ થાય છે. ભવ્ય જીવોને જ આ મિત્રા આદિ દણિ સાંપડે છે, - અભવ્યોને કદી નહિ. કારણ કે તે અભવ્યો તો યરુ જેવા છે. યરુને ગમે તેટલા પીંડો તો પણ તેમાંથી રસ નીકળે નહિ, તેમ અભવ્યને કાષ્ટ કાળે સંવેગરૂપ માહુર્પ નીપજવું નથી. આગ આ મિત્રાદિ દણિ છઠ્ઠી આદિ સ્થાનીય હોષ ઉત્તર સદ્દેહિના કારણરૂપ થાય છે, તેથી તેને પણ ઉપચારથી સદ્દેહિમાં ગણી છે. બાકી પરમાર્થથી તો રિથરા આદિ છેલ્લી ચાર દણિ જ નિરુપચરિત સમ્યક્દણિ છે. આ આઠ યોગદણિમાં અનુક્રમે યમ, નિયમ, આદિ આઠ *યોગાંગ ધરે છે, જેદ આદિ આઠ દોષોનો ત્યાગ થાય છે, ને અદેષ, જિજ્ઞાસા આદિ આઠ શુણ્ય પ્રગટે છે. તેનું વિશેષ સ્વરૂપ જાણવા ઇચ્છતો હો તો તું અવકાશે યોગાર્થ શ્રી હરિભદ્રજીકૃત યોગદણિસમુચ્ચય, યોગમિન્દુ આદિ ઉત્તમ અર્થ-રત્નો શાંતિથી અવલોકજે.

પથિક—આ યોગદણિ છે એમ કયા સામાન્ય લક્ષણે યોગખાપ ? ને તેનું ફલ શું ?

યોગિરાજ—સત્ શ્રદ્ધાસંગત યોધ* તે દણિ કહેવાય છે. એટલે જ્યાં સત્પુરુષની ને સત્પુરુષના વચનની શ્રદ્ધાવાળો યોધ હોય છે, અને સ્વચ્છંદનો ત્યાગ હોય છે ત્યાં સામાન્યપણે આ દણિની પ્રાપ્તિ સમજવી. અને આવો શ્રદ્ધાયુક્ત યોધ જ્યાં હોય છે ત્યાં નિષિદ્ધ એવી અસત્ પ્રવૃત્તિનો વ્યાધાત થાય છે, અસત્ પ્રવૃત્તિ અટકી પડે છે અને સત્પ્રવૃત્તિપદ-મુક્તિપદ ખેંચાઈને નિકટ આવતું જાય છે.

આ મુક્તિપદની પ્રાપ્તિ એ જ આ યોગદણિનું છેવટનું ફળ છે, કારણ કે મોક્ષની સાથે યોગે તે યોગ કહેવાય છે. ‘મોક્ષેન યોજનાદ્ યોગઃ’ એવા યોગ સંખ્યાની દણિ તે યોગદણિ છે, એટલે યોગદણિનું ફલ મોક્ષ છે.

ઉક્તા આઠ દણિમાં મિત્રા આદિ પ્રથમની ચાર દણિ પ્રતિપાતી+ પણ હોય છે, આવીને પાછી ચાલી પણ જાય, -ચાલી જાય જ એમ નહિ. એટલે કે તે પ્રતિપાતી કે અપ્રતિપાતી હોય, પ્રતિપાતી થાય તો તે સાપાય હોય છે-એટલે કે તરકાદિ અપાયયુક્ત

* “અમાદિયોગયુક્તાનાં શ્વેદાદિપરિહારતઃ । અદ્વેવાદિગુણસ્થાનકમેળૈષા સતાં મતા ॥”

—શ્રી યોગદણિસમુચ્ચય

× “સચ્ચદાસજ્ઞતો ધોષો દણિરિત્યમિધીયતે । અસત્પ્રવૃત્તિવ્યાધાતાસત્પ્રવૃત્તિપદાવહઃ ॥” ચો. દ. સ.
+ “પ્રતિપાતયુતાથાચાશ્વત્તો નોત્તરાસ્તથા । સાપાયા અપિ ચૈતાસ્તરત્પ્રતિપાતેન નેતરાઃ ॥” ચો. દ. સ.

૩૧૦

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

[શ્રાવણ

હોય છે. છેલ્લી ચાર તો અપ્રતિપાતી જ હોય છે, આવ્યા પછી કદી પડતી નથી. અપ્રતિ-
પાતી દ્વિત્રી પ્રાપ્ત થયા પછી મોક્ષ પર્વત કદી પતન થતું નથી, તે સુક્તિ માર્ગે અખંડ
* પ્રયાણ થયા કરે છે. કદાપિ વચ્ચે રાતવાસા જેવા દેવાદિ ભવ કરવા પડે, તેથી ચરણનો
વિધાત-અતરાય ઉપજે છે, તો પણ પ્રયાણનો ભંગ થતો નથી. અસુક સ્થળે જવા નીકળેલા
સુસાકર વચ્ચમાં જેમ રાતવાસો કરો પોતાનો થાક ઉતારી નાંખે છે તેમ આ સુક્તિ-
માર્ગનો વટોમાર્ગ પણ દેવાદિ ભવરૂપ રાત્રિવાસ કરે છે, પણ તેથી કાંઈ સુક્તિ માર્ગના
અખંડ પ્રયાણમાં ભંગ પડતો નથી. આમાં પાછા પડવાની, પીછેઠઠ કરવાની તો વાત જ
નથી, આગળ જ વધવાતું છે, આગળ જ પ્રગતિ કરવાની છે, એટલે યોગમાર્ગે આગળ
ધપતો ધપતો આ દિવ્ય નયનને પામેલા યોગદર્શિવાન મુચ્છુ પથિક પોતાના છજ મોક્ષ-
રથાને પહોંચે જ છે. આવો અતુલ મહાપ્રભાવ આ દિવ્ય નયનનો-યોગદર્શિનો છે.

અને આ ઉપરથી તને પ્રતીત થશે કે આ દિવ્ય નયન એટલે મુખપણે પરમાર્થથી
રિચર આદિ યોગદર્શિ જ છે, કારણ કે તે દર્શિમાં જ નિશ્ચયથી સ્વસંવેદન જ્ઞાન અથવા
પ્રત્યક્ષ આત્મદર્શન થાય છે. ખીજા શબ્દોમાં કહીએ તો નિશ્ચય વેદસંવેદન અથવા નિશ્ચય
સમ્યગ્દર્શન અહીં જ પ્રાપ્ત થાય છે. આવા આ દિવ્ય નયનને અથવા પરમાર્થ સમ્યગ્-
દર્શિને જે પામે છે, તે જ સાક્ષાત્ માર્ગ દેખી શકે છે. કારણ કે ભગવાન જિનેશ્વરનો મૂળ
માર્ગ પરમાર્થ પ્રત્યે છે, અને પરમાર્થ નિશ્ચય સમ્યગ્દર્શિથી જ તે દેખી શકાય છે. બાકી બીજા
જે ચર્મચક્ષુથી-બાહ્ય દર્શિથી તે માર્ગ જેવા જાય છે, તે ભ્રાંતિથી ભૂલા પડી ગોયું
ખાણ જાય છે. એટલા માટે જ મેં કહ્યું હતું કે—

“ચરમ નયણ કરી મારગ જોવતો રે, ભૂલ્યો સયલ સંસાર;

જેણે નયણે કરી મારગ જોધ્યે રે, નયન તે દિવ્ય વિચાર...”

પંથડો નિહાળું રે ખીજા જિનતણે રે.”—(અપૂર્ણ)

—ભગવાનદાસ મન:મુખભારી મહેતા

* “પ્રયાણમજ્ઞામાવેન નિશિ સ્વાપસમઃ પુનઃ । વિષાતો દિવ્યમાવતત્ત્વરણસ્યોપજાયતે ॥”

શ્રી યોગદર્શિસમુચ્ચય.

“દર્શિ ચિરાદિક ચારમાં, મુગતિપ્રયાણ ન ભાંગે રે;

ચયણી રાયન જેમ શ્રમ હરે, સુરેનર સુખ તિમ છાગે રે.” વીર૦

—શ્રી યોગદર્શિસમુચ્ચય

+ “જ્ઞાન દર્શન ચારિત્રની શુદ્ધતા રે,

એકપણે અને અવિરુદ્ધ....મૂળ મારગ સાંભળો જિનનો રે.

જિનમારગ તે પરમાર્થથી રે, એમ કહ્યું સિદ્ધાંતે શુદ્ધ...મૂળ મારગ૦

લિંગ અને ભેદો જે વૃત્તના રે, દ્રવ્ય દેશકાળાદિ ભેદ...મૂળ મારગ૦

પણ જ્ઞાનાદિની જે શુદ્ધતા રે, તે તો ત્રણે કાળે અબેદ...મૂળ મારગ૦”

—મહાતત્ત્વદેશી શ્રીમદ્ રાજચંદ્રજી

પ્રભાવિક પુરુષો

અપૂર્વધર ત્રિપુટી (૨)

દરબારમાં પ્રવેશતાં મંત્રીશ્વર શકડાલને પોતાની એક પર કામમાં લીન બનેલ બેઈ, સાથેના સુઅંધુને ઉદ્દેશી રક્ષકજીએ કહ્યું :

“ મિત્ર સુઅંધુ, આટલા વહેલાં આવી મહામંત્રી ઝંકપથી કાર્યરત બન્યા છે એ પાછળ જરૂર કંઈ કારણ સંભવે છે.”

રક્ષકજી—એમનો ચહેરો બેતાં જ સહજ જણાઈ આવે છે કે તેઓ પોતાના શીર પરની જવાબદારી સત્વર ઉતારવા માંગે છે. બધું એકાદ મહાન વ્યાપારી પોતાની પેઢીની કાર્યવાહી સંકેલતો હોય એવો દેખાય તેમનો આજે જણાય છે.

સુઅંધુ—તારું અનુમાન સાચું છે. કોઈપણ સ્વમાનશીલ માનવી રાજવી તરફથી છેલ્લા બે દિનથી જે જાતનો વર્તાવ થઈ રહ્યો છે એ નિહાળી મૂંગો કેમ રહી શકે ? કયાં તો અધિકાર મુદ્દા પાછી સોંપે અને કયાં તો વહેંચના કારણની યોગ્યવટ કરવાનો પડકાર કરે. આજની કાર્યરત દશા બેતાં તેઓ રાજનામું આપી છૂટા થશે એમ અનુમાન કરી શકાય.

રક્ષકજી—પણ રાજનામું એટલે રાજવી નંદના હાથે જીવનભરની રીયામણ કે ખીલુ કંઈ ? એક તો રાજની અકૂષા એટલે સર્વનાશ. ધન-માલ કે સાહેબી એમાંથી કંઈ જ રહેવા ન દે. એમાં આ તો રાજવી નંદ. નીતિકારનું તો કથન છે જ કે—

રાજા મિત્રં કેન દ્રષ્ટમ શ્રુતમ્ વા અર્થાત્
રાજા કોઈના મિત્ર થયા હોય એવું નથી તો બેનું કે નથી તો સાંભળ્યું. એમાં આ તો પૂરો વહેંચી. આ વધે જે આકૃતના લાણકારા

વાગી રહ્યા છે એમાંથી મંત્રીશ્વર સલામતીથી તરી પાર ઉતરે એવા ચિન્હ ઓછા છે. સાંભળવા મુજબ દિવ વરુચીએ રાજવીના કાન લંબે-રવામાં જરાપણ કચાશ રાખી નથી. મને તો થોડા કલાકમાં જ ભાવિ ભવંકર દેખાય છે ! મંત્રીશ્વરની પ્રતિજ્ઞા હતી ન હતી થવાના ભણકારા સંભળાય છે.

સુઅંધુ—મિત્રવર્ય, ગમે તેમ બને કદાચ તમારું મંતવ્ય સાચું પણ પડે છતાં જે રુક્તિથી અને એકાગ્રતાથી તેઓ આજે કાર્ય પતાવી રહ્યા છે અને તેમના મુખારવિંદ પર જે પ્રભા પથરાયેલી દૃષ્ટિગોચર થાય છે એ અપૂર્વ છે. અંતરની પૂરી પ્રસન્નતા વિના કે મગજની સંપૂર્ણ સમતોલતા વગર આવી સ્થિતિ પ્રાપ્ત નથી થઈ શકતી. આજના જેવી વિલક્ષણ કાન્તિ જ્યારે તેઓ સમેતશિખરજીની યાત્રાએ નિકળ્યા ત્યારે જોવામાં આવી હતી. મગધને આવો પ્રતિભાસંપન્ન અને દીર્ઘદર્શી મંત્રી પુનઃ સાંપડવો મુશ્કેલ છે. રાજ્યના સંરક્ષણ અને ક્ષેત્ર નિમિત્તે લોહીનું પાણી કરનાર આવા ક્રાહિર્ગરના શિરે ઉઘાડી તલવાર લટકતી જ હોય છે. વધેની કાર્યવાહી પર પીછો ફરતાં વિલંબ નથી થતો. કાનના કાચા રાજબોના રાજ્યમાં આવા બનાવો તો સહજ હોય છે. ભારતવર્ષની સરહદ પર જે આક્રમણના ઢોલ પીટાઈ રહ્યા છે, એમાં મગધની કીર્તિને જરા પણ આંચ ન પહોંચે એની સતત કાળજી રાખનાર મંત્રીશ્વર સાથે જ રાજ્યના એક સ્તંભરૂપ છે છતાં આવા વફાદારના માથે પણ આજે તો સર્વનાશની નોખત વાગી રહી છે.

આવા સમયે રાજ્યની નોકરીને તિલાંજલિ આપવાનું મન થઈ જાય છે.

ત્યાં તો છઠ્ઠીદારનો પોકાર કર્યું પર અથડાયો-મહારાજાધિરાજ નંદ રાજવીનો જય હો-મગધ દેશના સ્વામીનો જય હો.

સૌ કોઈ જોભા થઈ ગયા. સભાજનોની સભામંડીલતા રાજવી સિંહાસન તરફ આગળ વધી રહ્યા. મંત્રીશ્વરની એકક આવતાં જ નૃપતિએ મુખ ફેરવી લીધું. રાજાનો અભાવ જોતાં શ્રીયકે જે ક્રિયા કરી અને જેને પરિણામે શકડાળ મંત્રીનો વિનાશ થયો તેની વિગત લખતાં અમારી કલમ અટકે છે.

રાજાએ શ્રીયક સામે જોઈ સવાલ કર્યો: અરે શ્રીયક ! આતુ અકાર્વ તો કેમ કર્યું ?

નમ્રતા ધારણ કરી, સંપૂર્ણ નિઃસ્ત્રતાથી શ્રીયક બોલ્યો-મહારાજ, પિતાનો સંબંધ ઘર આંગણે મૂકીને જ હું અંતરક્ષકના નાયક તરીકેની જવાબદારી ભોગવું છું. ફરજ, યજ્ઞ-વતી વેળા પિતા-પુત્રના કે અન્ય કોઈ સંબંધના નાતાને ભૂલી જઈ છું. કેવળ કર્તવ્ય એ જ મારું જીવનસૂત્ર બની રહે છે. જેના પ્રતિ આપની છતરાજી ઉઘાડી આપે જોવાય, જેની હાજરી આપને તેમજ રાજ્યને જોખમ સમી ગણાય, જે વ્યક્તિ આપની નજરમાં કંટક તુલ્ય લેખાય; એને વચગાંથી ઉખેડી નાંખી કાલમને માટે શાંતિ સ્થાપવી એ સેવકનો ધર્મ આજે મેં જાળવ્યો છે. આપ એમાં પાતક ગણે છો ? ”

મોઠા જાને મૌન રહેતા, ન આવ્યે પ્રશ્નનો ઉત્તર વાળતા, શ્રીયકની ઓજસ્વી અને સર્મભરી વાણી સાંભળી સભાજનો મંત્રમુગ્ધ બની ગયા !

મુદ્દ રાજવી નંદ પણ આ પ્રકારની વિલક્ષણતા-ફરજ માટેની એકાગ્રતા-નિરખી વિરમ

પામ્યો. એના અંતરમાં શ્રીયકના આ કાર્યે કોઈ અનોખું સ્થાન જમાવ્યું. એ કે પ્રગટ એ ભાવ જોઈ શકાયો નહીં છતાં એણે જે રીતે કંપકાના શબ્દો ઉચ્ચાર્યા એ ઉપરથી અનુમાન કરવામાં જરાપણ મુશ્કેલી નહોતે તેમ નહોતું જ.

“ વડાદાર નાયક, ભલે તે ફરજ આગળ ધરી, છતાં આતુ પગલું ભરતાં પૂરે તારે મને પૂછવું તો હતું. ખેર, બનનાર બની ગઈ ! મંત્રીશ્વર જતાં મારો તો જમણો હાથ તૂટી ગયો ! એ મુદ્દા હવે તું જ ધારણ કર. વંશપરંપરાગત આવેલ અધિકારને શોભાવ, અને પિતાના જેટલી જ દીર્ઘદૃષ્ટિતાથી મગધ દેશના સંરક્ષણમાં અને યજ્ઞ-પ્રસારમાં મોવડી બન. એ પદને તું જ લાયક છે.”

“ ના, મહારાજા હજી, મારે માથે વડિલ-ભાઈ સ્થૂલબદ્ધ છે. સાચો વારસ ને હકદાર તે જ ગણાય.”

“ હા, વાત સાચી છે. આવતી કાલે રાજ-સભામાં એને તેડી લાવવા તું અનુચરને કહી દે. મહાઅમાત્યના માનમાં દરબાર બરખાસ્ત કરે અને સારાયે નગરમાં આજે શોક દિન પળાય એવી જોડવણ કરે.”

ગમગીનીભર્યા ચહેરાવાળા સભાજન ધીમે ધીમે જાણે કોઈ તદ્દન નજીકનું આત્મજન પોતાની વચ્ચેથી સિધાવી ગયું હોય એટલી લાગણીભર્યા હૃદયથી પોતપોતાના ઘર તરફ વિદાય થયા અને મંત્રીશ્વરની અંતિમ ક્રિયામાં ભાગ લેવા માટે તેના મહેલે આવવા લાગ્યા.

રક્ષકજી—કેમ સુખંધુ, મારું અનુમાન સાચું પડ્યું ને ? આજની પદ્ધતિ જ કોઈ અનોખી હતી. મને તો પ્રવેશતાં જ પહેલી તકે ભારતું હતું કે માન ન માન પણ મહાઅમાત્ય શકડાલ પોતાના ઓઢા પર છેવટનો ભાગ

અંક ૧૦ મો]

પ્રભાવિક પુરુષો-પદ્મર મેલડી

૩૧૩

ભગવાં રહ્યા છે. મને જે સમાચાર ખાનગી રીતે મળ્યા હતા એ ઉપરથી લાગ્યું જ હતું કે મંત્રીશરના કુટુંબ ઉપર સર્વનાશની અગ્નિ વર્ષવાની ધડીએ ગણાતી હતી ! આજે શ્રીચક્રના હાથે પિતાનો અભાવ ન થયો હોત તો રાજવીના હકમથી તેઓ યાદીવાન યાનત અને તેમની મિલકત લૂંટી લઇ, સારાથે કુટુંબીજનોને રાજળતા બિખારીએ જેવી દશામાં પાટલીપુત્રની બાજરે નિકળવું પડત. નંદરામની કીલાખેત્રીના ભોગ અને એ કુટુંબ પ્રત્યે તમે કે હું કેંઈ હાથ લંબાવી રહ્યાંક બનવાની વાત તો દૂર રહી પણ આધાસનના બે શબ્દો પણ ન ઉચ્ચારી શકતા, એ કુટુંબના આઠ પુરુષ સાથે નંદરામના વરેણાએ દાખવેલ રોષ અને વર્ષા-વેલી આપતિઓ મારા વડિલો તરફથી મેં સાંભળી છે અને ત્યારથી જ મને આ રાજ્યની નોકરી માટે માની લીધેલા અધિકાર માટે હાર્દિક નામુશી ઉદ્ભવી છે. ન જૂટકે એમાં પક્ષા એટલે એ કામ કરવું તો પડે છે પણ જળથી કમળ જેમ જુદું રહે છે એવી સાવચેતીપૂર્વક હું પણ મારું કામ બજાવું છું.

સૂયંધુ-મિત્ર ગદાશય, તમેએ આજે ઘણી જ અગત્યની વાત સંભળાવી. મને રાજ-દરબારમાં અધિકાર મેળવવાનો ભારી નાક લાગ્યો હતો. એ અંગેની ખટપટમાં પણ હું ખેચાઈ ચૂક્યો હતો. આજના બનાવે મારી આંખ ઉઘાડી દીધી છે અને તમારી વાતે રજુ સહુ ગમત્ત સાફ કરી દીધું છે. જે વ્યક્તિના કારભારમાં એક કોડીની પણ રવાદાનગી નથી થઇ, જેના મુસદ્દીપણાથી સરહદના લૂંટારા અને દુલ્હોના ધાડા મગધ પર ધસી આવતાં વિચાર કરે છે-અરે થંભી ગયા છે અને જેની દીર્ઘદર્શિતાએ માત્ર ભારતવર્ષમાં જ નહીં પણ એની બહાર ચીન-સુનાન આદિ દેશોમાં

મગધની કીર્તિગાથા વહેતી કરી છે, એ પવિત્ર વ્યક્તિ માટે એકાદ માણુલી કારણથી વહેમ ધરવો અને વંદાઉતાર આપવો આવતો ગાઠ સંબંધ વિસરી જઇ, એનું સદંતર ખેદાન મેદાન કરી નાંખવાના ચક્રો ગતિમાન કરવા ! નિમકહલાલીથી રાજ્યચિંતા કરનાર એ વયોવૃદ્ધ અમાલ પ્રત્યે એક દાનો દુરમન પણ તૈવારી ન દાખવે એવી વેર-વસુલાતની જળ પાથરવી ! એ અધમતા ઝોઝી ન કહેવાય ! ત્યાં આવી ખટપટ થતી હોય, એમાં હાથા પણ મળી આવતાં હોય, વહેમ ત્યાં પરાકાષ્ટાએ પહોંચ્યો હોય ત્યાં સેવાના સન્માન આકાશ-કુસુમવત અશક્ય છે. ત્યાં તો આજના દાખલાથી મારી સાન ઠેકાણે આવી એટલે જ હું આ પ્રમાણે વદી રહ્યો છું. ગઈ કાલ સુધી, અરે આજે દરબારમાં દાખલ થતાં સુધી હું પણ અધિકારસોલુપી હતો. કાવાદાવામાં સ્વા-ત્કર્ષ માનતો હતો, પણ હવે આકાશ સ્વચ્છ થયું છે. હજી મને એક વાત ગળે નથી ઉતરતી અને તે એ જ કે-પિતૃધાત જેવું કરવીયુ કાર્ય શા સારુ પુત્ર એવા શ્રીયકે કહ્યું ? એ પાછળ રાજવીનું ગમે તેવું દયાણુ હોય છતાં માનવ ધારે તો અડગ રહી શકે છે. એમાં નોકરીનો નાતો આગળ ધરી શકાતો નથી જ. મને તો નોકરીની વધુ પડતી તાલાવેલી કિંવા ભાવિમાં સારી પદવીનો મોહ શ્રીચક્રના અંતરમાં વધુ જોર કરી ગયેલ લાગે છે. પાછળની કાર્યવાહી એની સાક્ષી પૂરે છે. નહિં તો એવો દિક્કેશ ભાગ્યે જ જડે કે જે પોતાના હાથે પોતાના પિતાનો વિનાશ કરે !

રક્ષકજી-દોસ્ત સૂયંધુ, અહીં જ તું ભીંત ભૂલે છે. રાજ્યખટપટમાં ભલે તું ભાગ્યો હોય પણ હજી એમાં પાવરધો નથી થયો. એમ મારે સ્પષ્ટ સંભળાવી દેવું જોઈએ. મુસદ્દીગીરીનો

તેં એકડેા ધૂંઓ હોત તો આ પ્રકારની શંકા ઉઠવાનો પ્રસંગ જ ન આવત. યુ' તું એટલું ન જોઈ શક્યો! કે જ્યારે નંદ રાજવીએ મંત્રી-મુદ્રા શ્રીધરને આપવાની વાત કરી ત્યારે તેણે પોતાના વડિલ ભાઈનું નામ આગળ ધર્યું. જો પદનો લોભ હોય તો એ વેળા ઓછું જ કોઈ સગાઈ-સંબંધ થાદ કરવા જાય છે!

જેવા-વિચારવાનું તો એ છે કે જે રાજાની એકાદ નહીં જેવા વહેમથી મંત્રીશ્વર શકડાળના કુટુંબ પર ઈતરાણ થઈ એટલું જ નહીં પણ એને હતું ન હતું કરી નાંખવાના ચેંગડા સુદાં રચાયા! એ જ કુટુંબના વારસને પ્રધાનપદની લેવાનો આગ્રહ થાય છે! જાણે વચમાંથી શકડાળ જતાં સારીયે લાગણીનું આપું વર્તુલ ફેરવાઈ જાય છે! થોડા દિન પસાર થતાં મંત્રીશ્વરના તનુજને ખુદ મંત્રીશ્વર જેવો અધિકાર ભોગવતો જોઈ સારીયે બનાવ વિરમિતોના વિષય બની જાય તો નવાઈ ન લેખાય! જે વ્યક્તિએ મંત્રીશ્વરને અધિકાર ઉપરથી ઉભેડી નાંખી, તેના કુટુંબને રાજગણ કરી વેર લેવાની આશા રાખેલી અને એ રીતે જાતે અમાય બની મેસવાની અભિલાષા સેવેલી એ દિજ વરરુચીની કાર્જવાહી પર આથી પાણી ફરી વળે છે! ધાર્થી કરતાં સદતર ભુદી દિશાના પાયા મંડાય છે. ફક્ત મંત્રીશ્વરના મુત્યુનો બનાવ દુઃખકર છે, છતાં જ્યારે, ભયંકર વાદળો ઘેરાઈ ચૂક્યા હતા અને ધડી બેઝડીમાં વરસી જવાની આગાહીઓ

વાતાવરણમાં પ્રસરી ચૂકી પશુ હતી તેનો વિચાર કરીએ છીએ ત્યારે વર્તમાનમાં બનેલો બનાવ ભયંકર નથી લાગતો. વૃદ્ધત્વ પછી પચ્ચત્વ આવવાનું તો હતું જ. જન્મ્યું છે તે એક દિન મૃત્યુ પામવાનું જ છે. વળી યુવાન પુત્ર સંસારનો ભાર વહન કરવા યોગ્ય થાય તો વૃદ્ધે પોતાનો મોજો હળવો કરી ધર્મ-ધ્યાનમાં રક્ત બનવું એ નીતિકારોએ બાંધેલી મથાંદા પશુ ખરી. રથૂલભદ્ર વેશ્યાગૃહે ન વસતો હોત તો જરૂર મંત્રીશ્વરે એ પગલું ભર્યું પશુ હોત. એક રીતે જોઈએ તો એવું જ બન્યું છે. મને તો એ પાછળ મરણ પામનાર મંત્રીશ્વરની જ કરામત જણાય છે. શ્રીમંત્રી પ્રજા આવો અમકાર ન દાખવી શકે. ઓછી જ વાત છૂપી રહેવાની છે. મારું અનુમાન ઠીક હોય તો ખુદ મંત્રીશ્વરે રાજાની અકૃપા જોઈ આ તાકડો રચ્યો છે અને પોતાના ભોજે-જાતે મરણ વહેારીને કીર્તિ, કુટુંબ અને મિલકતનું રક્ષણ કયું છે એટલું જ નહિ પણ સંતાનોને સારુ ઉજવળ ભવિષ્ય કાપમ રાખ્યું છે."

સુખ-ધુ-રક્ષકજી, તમેા પણ પાકા મુસદ્દી જણાય છે. મંત્રીશ્વરના મિત્ર તો ખરા જ ને. અંકાકા મેળવતાં તમારી સામીનતા સદર દેખાય છે. જે હશે તે જણાઈ આવશે. ભુજો મારું ઘર તો આવ્યું. હું કપડાં બદલી આવ્યો જ સમજો. તમેા જલ્દી કરજો. મંત્રીશ્વરનું રાજ તો ઘેર પહોંચી ગયું હશે એટલે ઝાઝો વિચાર નહીં થાય. (ચાલુ)

એકરસી

વ્યવહાર કૌશલ્ય

(૧૩)

લાંબીમાં લાંબી રાતનું પ્રભાત જરૂર થાય છે,
પણ પ્રભાત થાય તે વખતે જિંદગીમાં પડી ન રહેતા.

દિવસ પછી રાત આવે, તો રાત્રિ પછી દિવસ જરૂર આવે છે, સદાકાળ રાત ને રાત રહેતી નથી. ચોતરફ વાદળ ઘેરાયું હોય, ઘોર અંધારું હોય, દિશા પણ સૂઝતી ન હોય, નાસીને ક્યાં જવું તેનો માર્ગ પણ ન મળતો હોય—એ દશાનો પણ છેડો જરૂર આવે છે અને આવે છે ત્યારે વાદળો વિખરાઈ જાય છે, અવવાળું એકાંત ઘટ જાય છે અને અનેક રસ્તા સૂઝે છે. વિરહી સ્ત્રીને દિવસો, માસો કે વર્ષોને અતે પતિનો મેળાપ થાય છે, ગયેલ પૂંછ પુનઃ પ્રાપ્ત થાય છે, તુટેલ મૈત્રી ફરીવાર સંધાય છે અને હારેલી બાજી આખરે જીતી શકાય છે. જેમ એક સરખું સુખ ચાલ્યા કરે તેમાં મળ આવતી નથી, તેમ જ એક સરખું દુઃખ ચાલુ રહેતું નથી. કોઈ દિવસે એનો પણ છેડો જરૂર આવે છે અને આવે છે ત્યારે દુઃખ વિસારે પડે છે. પક્ષી રાત્રે રહે છે, ચાતક રાત્રે વિરહની ખૂંચો ખાસ કરે છે એને પણ અન્યોક્તિમાં કહ્યું છે કે ‘રાત જશે અને સુપ્રભાત થશે’ અને વિરહકાળ પૂરો થશે.

આવી રીતે એક વખતે દિશા સૂઝતી ન હોય ત્યાં રસ્તા જડી આવે છે અને સર્વકાળ આપતિ અને ગૂંચવણો ચાલુ રહેતા નથી. આપત્તિ આવે ત્યારે મુંઝાણ ન જવું, ગભરાટમાં ન પડી જવું, શોક સંતાપ કે કક્ષાટ કરવાની ટેવ ન પાડવી. ‘એ દિવસ પણ જશે’ અને ‘સારો દહાડો દેખાયું’ એ વાત મનમાં જરૂર માનવી અને માનીને હિંમત કદિ ન હારવી. પણ ઘણા મનુષ્યો અતઃ સુધી જોએ છે અને એ પાંચ દિવસમાં વિપત્તિની સાડસતી પૂરી થવાની હોય કે પહેલાં ન કરવાનું કરી બેસે છે અને હતાશ થઈ ભોં બેગા થઈ જાય છે, વ્યાકુળ થઈ આપધાત કરી બેસે છે અથવા હથિયાર હોંકી નાખી દઈ નિરાશ થઈ જાય છે, એનાથી વધારે ખરાબ વીજ એવી જાતે છે કે ન્યારે રાત્રિ પૂરી થવા આવે અને સુખનો સૂર્ય જોયે ત્યારે ભાઈથી જિંદગી હોય છે. એને સારા વખતને ઝોળખવાનો કે મળતી નવીન તંદ્રાનો લાભ લેવાનો પ્રસંગ મળી શકતો નથી અને પરિણામે દુઃખમાં સળજા કરે છે. આવતા દિવસને ઝોળખવો અને એને સુખરથી પકડી લેવો એમાં ખરી કુશળતા છે. જે રાત્રિ પછી આવેલા દિવસને ખરાબર ઝોળખે તે જીવન સફળ રીતે જીવી જાય છે અને રાત્રિને વિસરી પણ જાય છે. જીવન એ મોટો કાયડો છે, પણ તેને ઉકેલવામાં કુશળતાની જરૂર છે. જેમ અગવડ કે ત્રાસથી ગભરાવું ન થયે તેમ તેમાંથી બહાર નીકળવાના પ્રસંગને ઝોળખી લઇ તેને અપનાવવા થયે. વિચારસરણી ઉન્નતભાવી રાખવી, ‘સૌ સારું થશે’ એમ માન્યા કરવું અને ‘જે થાય છે તે સારા માટે છે’ એવું માનસ રાખવું. આવા માનસને તક મળતાં

એ આપણું ભાવી દેરવી શકે છે, પણ પશ્ચા પછી જિભા થવાની તદ્દખીર સમજવા યોગ્ય છે, જો પશ્ચા પછી ગોટ ચઢી ગયા તો વાંસામાં વધારે પ્રદારો પડે છે અને પછી જિયા આવતું ચુરકેલ થાય છે; માટે આવતા દિવસને ઝોળખો અને જરા પણ ગાદિલ ન રહેા. અતે સર્વ સારાં વાનાં થશે એવી ધીરજ રાખો.

The longest night ends in dawn, but don't fall asleep just at day-break.

(૧૪)

“ જીવનની મોઢામાં મોટી ચીજો સમજવામાં તદ્દન સાદી અને સહેલી હોય છે:

મૈત્રી, માયાળુપણું, પ્રતિષ્ઠા, સ્વદેશપ્રેમ, સહાનુભૂતિ—

અન્યાં પણ એ સમજે અને સ્વીકારે તેવી વાત છે,

જ્યારે પુખ્ત વયના માણસો એવું મૂલ્ય મૂલવતા નથી. ”

છાણી વખત ‘ચારિત્ર’ ‘સદ્ગતિ’ ને ‘સદ્ગુણો’ એવા મોટા શબ્દો વાંચી સામાન્ય પ્રાકૃત જન મૂંઝવણમાં પડી જાય છે, પણ એમાંની લગભગ સર્વ વાતો તદ્દન સાદી, સમજણમાં જિતરે તેવી, અને આપણા દરરોજના અનુભવનો વિષય જ હોય છે. એમાં તરફી પણ પડતી નથી અને એને અંગે મોટી ચૈત્તન્યો પણ કરવી પડતી નથી. ગમે તે રિધતિનો માણસ એને જાણી માણી શકે છે. થોડા સાદા દાખલા લખએ:—

આપણા સ્નેહી-દોસ્તદાર હોય તેને વફાદાર રહેવું, તેની પાસે સુખદુઃખની વાત કરવી, તેની આશ્રતમાં સહાય કરવી અને તેની મિત્રતા જાળવી રાખવી. આપણે જેના સંબંધમાં આવ્યા હોઈએ તેને મિઠાશથી બોલાવવા, તે ઘરે આવે તો તેનો સત્કાર કરવો, તે નોકર હોય તો તેના ઉપર શેફ ન કરવો, તે વડીલ હોય તો તેનો પડતો બોલ ઉપાડી લેવો, તે ધરાક હોય તો તે આપણે હાથથી ખરીદેલા માલમાં બે વૈસા પેલા કેમ કરે એવી શુદ્ધિ રાખવી, સમાજમાં આપણે સ્થાન મેળવ્યું હોય તેને ન શોભે એવું કામ ન કરવું, ચોરી, લપાડી કે દોંગાઈ ન કરવી, જૂઠું ન બોલવું, ચાડીચૂલની ન કરવી, પારછી નિંદા ન કરવી, કાષ્ટના ઉપર ખોટું દોષારોપણ ન કરવું અને એમ કરીને આપણી આયર જાળવી રાખવી, હોય તેમાં વધારો કરવો અને કાષ્ટપણ કામથી તેમાં ઘટાડો તો ન જ થાય તેની, ચીવટ રાખવી. જે દેશના અજપાણીથી આપણે ઉછર્યા છીએ તેની તરફ વફાદાર રહેવું, એ દેશના ઉત્કર્ષમાં લાગ લેવો, એના પુત્રોની પ્રગતિમાં મદદ કરવી અને એને અડીબડીનો પ્રસંગ આવે ત્યારે એના અચાવમાં જીલું રહેવું અને પોતાની શક્તિ કે સગવડ પ્રમાણે એના ગૌરવમાં વધારો કરવો. દીન દુઃખીને જોઈ એને મદદ કરવી, મદદ ન કરી શકાય તો તેને મીઠો શબ્દ કહેવો, તેને દિલાસો આપવો, વગેરે.

આવી આવી સાદી વાતો છે. આવી વાતો તો અન્યાં એટલે સરલ મનવાળા મનુષ્યો પણ સમજે અને ખારીક નજરે જોઈએ તો એનામાં એ ગુણો હોય જ છે. ટ્રોટ વયના કે જેઓ સંસારના કાવાદાવામાં રક્ત બનેલા છે તેવા માણસો ગોટા વાળે, પણ અન્યુ તો આ સાદી વાત સ્વાભાવિક રીતે સમજે અને તે પ્રમાણે વર્તે. આ સર્વનો

સુવર્ણ

- ૧૦૫ ઓછું ખાવાથી મરી જવાતું નથી, પરંતુ વધુ ખાવાથી તેવો સંભવ છે.
 ૧૦૬ તારની માફક અદૃષ્ટ અને જરૂરી શબ્દપ્રયોગ કરનાર ઘણી શક્તિ બચાવે છે.
 ૧૦૭ દ્વિમુખી જીવન આખરે પશુ પ્રસિદ્ધ થયા વિના રહેતું નથી.
 ૧૦૮ છળ-કપટ સર્વદા ચાલી શકતા નથી, અંતે જરૂર ઉઘાડા પડે છે.
 ૧૦૯ થોડા માણસોને થોડો સમય છેતરી શકાય છે; બધા માણસોને બધો વખત છેતરી શકાતા નથી.
 ૧૧૦ હિમ્મતથી અશક્ય જણાતું કાર્ય પણ શક્ય બને છે.
 ૧૧૧ નિરાશાવાદી પોતે ઠંડો બને છે અને અન્યને પણ ઠંડો બનાવી દે છે.
 ૧૧૨ કાળજીની કાટકીમાંથી નિર્લેપ રહીને કોષ્ટક જ નીકળે છે.
 ૧૧૩ બહેરમાં જીલતો એકરાર કરવામાં મહાશક્તિ જોઈએ છે.
 ૧૧૪ કહેણી સાકર જેની મીઠી છે પણ તદ્દનુસાર રહેણી મુશ્કેલ છે.
 ૧૧૫ કર્મના પ્રાપ્ત્યથી આ જગત્પ્રહાર ચાલે છે.
 ૧૧૬ છટાય તેમ ન હોય ત્યાં હસતા હસતા જાઓ.
 ૧૧૭ જેનામાં સાચી અહિંસા પ્રતિષ્ઠિત થાય તેની પાસે જન્મવૈરી પ્રાણીઓ પણ વૈરભાવ તજે છે. ૧૧૮ એકલા વાચનથી સર્વ કાંઈ શીખી શકાતું નથી, અનુભવની જરૂર છે.
 ૧૧૯ અનુભવની શાળાનું શિક્ષણ કદી જૂલાતું નથી.
 ૧૨૦ ગુરુગમથી જે પ્રાપ્ત થાય છે તે મજબૂત રંગ જેવું નિશ્ચય હોય છે.
 ૧૨૧ સેવા ધર્મ અતિ ગહન છે, એમ પડિતો કહે છે.
 ૧૨૨ થોગ(મન-વચન-કાયા)નું એકીકરણ કરે તે થોગી.
 ૧૨૩ બાળકો પાસે હાર્ય-વિનોદથી કામ લાઇ શકાય છે, બળજબરીથી નહિ.
 ૧૨૪ રક્ષક જ્યારે ભક્ષક બને ત્યારે એ ફરિયાદ કર્યા કરવી ?
 ૧૨૫ સત્તાની ખુમારીમાં ન લેપાય તે વંદનપાત્ર છે.

સરવાળો કરીએ તો 'ચારિત્રવાન' કહેવાઈએ. એટલે આ નાની લાગતી બાબતો ખરેખર મોટી છે અને તેટલું કરીએ તો એકંદરે બસ છે. ગુણવાન થવામાં મહેનત નથી, તકલીફ નથી, મૂંઝવણ નથી. રસ્તો સીધો છે, માર્ગ સરળ છે અને ગીવટથી પ્રાપ્ત થાય તેવો સાદો સીધો અને પાંસરો છે. કુશળ માણસ તો આવી સીધી સફળતા તુરત સમજી જાય.

મૌકિક

The greatest things in life are the simplest and easiest to comprehend. Friendship, kindness, honour, patriotism, sympathy—even children understand and respond to such qualities which grown-ups often fail to appreciate.

૩૧૮

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

[આવૃત્તિ]

૧૨૬ રાહુ કેતુ સંઘેવ અવળા ચાલે છે. મીનમાંથી મેષમાં જવાને બદલે તે કુંભમાં આવશે. એ રીતે દુર્ગતો પણ પ્રાપ્તે અવળી ચાલવાળા હોય છે.

૧૨૭ સૂર્ય-ચન્દ્ર સિવાયના પાંચ મહો વક્રો થયેથી વક્ર ગતિવાળા બને છે. મધ્યમ પ્રકૃતિના મનુષ્યો પણ કારણે યોગે વક્ર બને ત્યારે જ અવળી ગતિને ધારણ કરે છે અને તે નિમિત્ત પૂર્ણ થયે પુનઃ માર્ગો બની સીધા ચાલે છે.

૧૨૮ સૂર્ય-ચન્દ્ર સમાન ઉપકારી મહાત્મનો કદી વક્ર બનતા નથી. દુર્ગતોરૂપ રાહુ-કેતુથી મસાવા છતાં તેઓ ઉત્તમ સ્વ-સ્વભાવને છોડતા નથી.

૧૨૯ આપણી આસપાસ પ્રદક્ષિણા દષ્ટ, આપણે કમ કક્ષામાં છીએ તે તપાસવા જેવું છે.

૧૩૦ સત્યને કદી ભય પામવાપણું નથી, તે સંઘેવ નિર્ભય છે.

૧૩૧ હૃદયની નળાગાર્ધ કે મક્કમતા મુખ પર અંકિત થઈ બન્ય છે.

૧૩૨ જોના સૌંદર્યે ઇતિહાસ પલટી નાખ્યા છે.

૧૩૩ ધન, જમીન, સ્ત્રી અને વૈરવૃત્તિ આ ચાર નિમિત્તોથી કલહ-કંકાસ તથા મહાયુદ્ધો જન્મે છે.

૧૩૪ ધનની ત્રણ જ ગતિ કહી છે : દાન, ભોગ, નાશ. પ્રથમના બેમાં ન વપરાય તો નાશ અવશ્યભાવી છે.

૧૩૫ અપાત્રે પડેલી વિદ્યા ધણીતાર અનર્થ ઉપજાવે છે.

૧૩૬ સેંકડો વખત ધોવામાં આવે તો પણ કાલસા શ્યામ જ રહે છે.

૧૩૭ વૈરથી વૈરની વૃદ્ધિ થાય છે, પ્રેમથી વૈર શાંત થાય છે.

૧૩૮ સંગીત જોના હૃદયને ન રૂપશી શકે તે જડભરત અથવા પત્થર જેવો બન્યો.

૧૩૯ સુવતી સ્ત્રીના નેત્રાણ્ણોથી જેવું હૃદય ન વીધાય તે મનુષ્ય કામપણ વેશમાં યોગી સમજાયો. ૧૪૦ માત્ર વેશપૂજા કરતાં શુભપૂજા તારનાર છે.

૧૪૧ જ્યોતિષ કુંડલીમાં પહેલું રથાન તનનું અને દ્વિતીય ધનનું છે. બપોદારમાં પણ નિરોગી શરીર હોય તો સર્વ કામ છે અને તેની પછી ધનની જ સુખ્યતા દેખાય છે.

રાજપાળ મગનલાલ બહોરા

મોક્ષ-પ્રાપ્તિ

इच्छाद्वेषविहीनेन, सर्वत्र समचेतसा ।

भगवद्भक्तियुक्तेन, प्राप्ता भागवती गतिम् ॥

ઇચ્છા અને દેષ વગર, સર્વ ઠેકાણે (સર્વ જીવે પર) સમદૃષ્ટિથી જોનાર પ્રાણીઓ ભગવાન પ્રત્યેની ભક્તિથી સંસારમુક્ત થઇને ભાગવતી ગતિને પામ્યા છે અથવા મોક્ષસ્થાનને પ્રાપ્ત થયા છે.

દેવદર્શનનો મહિમા

“સ્વામી દર્શન સમો નિમિત્ત લહી નિર્મલો, જો ઉપાદાન એ શુચિ ન થાય;
દોષ કેો વસ્તુનો? અહવા ઉચમતણા, સ્વામી સેવા સહી નિકટ લાશે.”
તાર હો તાર પ્રભુ!

શ્રી દેવચન્દ્રજી મહારાજ ઉક્ત પંક્તિઓમાં દેવદર્શનનો ઉદ્દેશ કિંચિત્ સ્પષ્ટ કરતાં કહે છે કે-જો પ્રભુના દર્શનથી તમારો આત્મા શુચિ-પવિત્ર ન થાય તો પછી એ દોષ બીજા કોઈનો નહીં પણ તમારો પોતાનો જ છે. બીજા શબ્દોમાં કહીએ તો તમારા પુરુષાર્થની ખામી જ તમને પ્રભુ પાસે પહોંચાડી શકતી નથી. દર્શનનો ઉદ્દેશ તથા પુરુષાર્થની આવશ્યકતા સમજાવ્યા પછી તેઓશ્રી પોતે જ દેવદર્શનનું માહાત્મ્ય દર્શાવતાં સુમધુર સ્વરોમાં ઉપદેશો છે કે-

“સ્વામી શુભ આળખી સ્વામીને જે ભલે, દર્શન શુદ્ધતા તેહ પામે;
જ્ઞાન ચારિત્ર તપ વીર્ય ઉદ્ધાસથી, કર્મ છૂપી વરો સુક્તિ ધામે.”
તાર હો તાર પ્રભુ!

સ્વામી-પ્રભુ-સદેવના શુભોનો પરિચય પ્રાપ્ત કરી જે ભવ્યાત્માઓ તેમની અંતઃકરુણના ઉદ્ધાસથી પૂર્ણ-ભક્તિ કરે તેઓ સમકિતની શુદ્ધતા પામ્યા વગર રહે નહીં એટલું જ નહીં પણ સમ્યક્જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી ચારિત્ર, તપ અને વીર્યના સ્ફુરણદ્વારા સંપૂર્ણ કર્મોને પરાસ્ત કરી, સુક્તિધામ હસ્તગત કરે છે. તપસ્વી-ઓની આજન્મ તપસ્યાનું અંતિમ ફલ સુક્તિ છે, સુનિઓના અવિચ્છિન્ન સંયમનું અદ્વિતીય લક્ષ સુક્તિ છે, ચોગીઓની જન્મ જન્માંતરની સાધનાનું દષ્ટિગિન્દુ સુક્તિ છે. જો એક માત્ર દેવદર્શનથી જ મોક્ષ પ્રાપ્ત થઈ જતું હોય કેવા શ્રી વીતરાગ દેવના દર્શન માત્ર વડે જો સહેજે સુક્તિપુરીનું રાજ્ય હસ્તગત થઈ જતું હોય તો પછી એવો કયો હીજાબાગી હોઈ શકે કે જેની દેવદર્શનમાં પ્રવૃત્તિ ન થાય? આપણે સૌ કોઈ સ્વાયશક્તિ દેવદર્શન અર્થે ઉચમ સેવીએ છીએ, એની કોઈથી ના કહી શકાય તેમ નથી, પરંતુ શ્રી દેવચન્દ્રજી મહારાજે કહ્યું તેમ પુરુષાર્થની ખામીને લીધે પ્રભુદર્શનનું પવિત્ર નિમિત્ત મળવા છતાં આત્મશુદ્ધિરૂપ ફલ પ્રાપ્ત થઈ શકતું નથી. ત્યારે હવે સુખ્ય પ્રશ્ન એ ઉઠાવે છે કે આપણામાં એવી તે કઈ પુરુષાર્થની ખામી છે કે જેને લીધે આપણને સંપૂર્ણ અને સુન્દર ફલ પ્રાપ્ત થઈ શકતું નથી? શું આપણે સ્તોત્રો લલકારવામાં કંબુસાઈ વાપરીએ છીએ? શું આપણે મસ્તક નમાવવામાં પ્રમાદ સેવીએ છીએ? શું આપણે પૂજના દ્રવ્યોનો સંચય કરવામાં બેદરકારી રાખીએ છીએ? આવા આવા અનેક પ્રશ્નોના જવાબની મીમાંસામાં ઉતરવા કળ્તા માત્ર એટલું જ કહેવું બસ થઈ પડશે કે- પૂર્ણચર્યોએ પરમ કરુણાની દૃષ્ટિએ જે દર્શન વિધિ અથવા પૂજની પદ્ધતિઓ

દર્શાવી છે તે નહીં સમજી શકવાને લીધે કિંવા તેનો આદર નહીં કરવાને લીધે પૂજનું અંતિમ ફલ આપણને પ્રાપ્ત થઈ શકતું નથી. વિધિપુરઃસર ન પ્રવર્તવું, તેમજ પ્રભુપૂજનું યથાર્થ સ્વરૂપ ન સમજવું, એ પણ પુરુષાર્થની ખામી છે.

વર્ષો અને સૈકાઓ યથા આપણા પૂજ્યપાદ પરમોપકારી પૂર્વાચાર્યો આપણને શુભો આદાખાવવાને તથા એ શુભો તરફ આપણી નિર્મલ દષ્ટિ આકર્ષવાને પ્રયત્ન કરતા આત્મા છે. એક માત્ર સફેદવ, સફેદમ્ અને સફેદગી પીછાન-એાળખાણુ થાય એટલા માટે ભંડારોના ભંડારો ભરાય તેટલા ગ્રન્થો આપણા માટે મૂકતા ગયા છે. પ્રભુ પ્રત્યે આદરભુદ્ધિ ઉત્પન્ન થાય અને તે દ્વારા આત્માના શુભો પ્રકાશિત થાય તે માટે ભાવ અને રસથી પરિપૂર્ણ એવા સેંકડો અને સહસ્રો સ્તવનો કેવલ માત્ર જનહિતાર્થે રચતા ગયા છે. પ્રભુના દર્શન પામી દર્શન કરનાર આત્મા વિશુદ્ધ થાય છે. તેઓ હેતુથી ગંભીર રહસ્યવાળી વિધિઓ પણ દર્શાવતા ગયા છે. આટલું આટલું કર્યા છતાં હજી આપણને પ્રભુની ખરી પીછાન થઈ નથી તેનું શું કારણ? આપણા અનેક જૈન ગ્રન્થો હૃદયમાં સાચા ભાવથી નિત્ય દેરાસરમાં ગાય છે ત્યાં યથાશક્તિ વિધિ પ્રમાણે દ્રવ્ય પૂજા તથા ભાવ પૂજા કરે છે, સ્તવનો તથા સ્તુતિઓ પણ મધુર કંઠે આલાપે છે, સ્વસ્તિક વિગેરેની ક્રિયા કરી ભવભયથી મુક્ત થવાની ભાવના ભાવે છે, છતાં તેનો ધારેલા પ્રમાણમાં તેમને લાભ નથી મળતો તેનું શું કારણ? એ જ કે આપણી ખરી ક્રિયાઓને અથવા વિધિઓને આપણે યથાર્થ ભાવે સમજવાનો પ્રયત્ન કરતા નથી અર્થાત્ પ્રત્યેક ધાર્મિક ક્રિયામાં જ ગંભીર હેતુ તથા રહસ્ય રહેલ હોય છે તે સમજવાનો પ્રયત્ન થતો નથી અને તેથી જ વિધિ કમે કમે મોક્ષધામમાં લઈ જવાને સમર્થ હોય છે તે માત્ર અસુક સીમા પર્યંત જ ફલ પ્રગટાવી યેસી રહે છે.

આ સ્તવન શ્રી દેવચંદ્રજી મહારાજે રચેલી ચોવીશીમાં છેલ્લું ચોવીશમા તીર્થંકર શ્રી વીર ભગવંતનું છે. તેમાં આ ઉપરાંત પણ અનેક વિષયોની સમજણ આપવામાં આવી છે, તેથી તે ખાસ કંઈ કરવા લાયક છે. તે સ્તવનમાં પરમાત્માને ખાસ પ્રાર્થના કરવામાં આવી છે કે-હે પ્રભુ! હું તો અનેક અવશુભોથી ભરેલો છું પણ આપ તો કૃપાના સાગર છો તેથી મને તારીને આપે આપનું ‘તારક’ પણાતું ગિરુદ સિદ્ધ કરવા જેવું છે.

કહ્યું છે કે:-

દર્શનં દેવદેવસ્ય, દર્શનં પાપનાશનમ્ ।

દર્શનં સ્વર્ગસોપાનમ્, દર્શનં મોક્ષસાધનમ્ ॥

મુનિશ્રી વિદ્યાનંદવિજયજી

શ્રી સિદ્ધક્ષેત્ર જૈન બાલાશ્રમ-પાલીતાણા

સં. ૨૦૦૦ ના વૈશાખ-જેઠ-અશાઢની પત્રિકા

ધાર્મિક પ્રવૃત્તિઓ:—નિયમાનુસાર સામાયિક, આઠમ ચૌદશ પ્રતિકમણ, અશાઢ શુદ્ધ ૧૪ નું ચોમાસી પ્રતિકમણ, સુનિવંદન વિશેષે પ્રવૃત્તિઓ થઈ હતી. વૈશાખ શુદ્ધ ૩ (અક્ષયત્રીજ)ના દિવસે વરસીતપના તપસ્વીઓના દર્શને સૌ સાથે ગયા હતા, તથા વૈશાખ વદિ છઠ્ઠે શ્રી સિદ્ધાચલ મૂળનાયકજીની વરસગાંઠના દિવસે સૌ યાત્રા કરવા ગયા હતા. તેવી જ રીતે અશાઢ શુદ્ધ ૧૪ ની સૌએ યાત્રા કરી હતી.

મદદ:—	વૈશાખ	જેઠ	અશાઢ
શ્રી જનરલ નિર્વાહ ફંડ	૫૪૮-૦-૦	૧૨૪-૦-૦	૧૫૧-૦-૦
શ્રી ભોજન ફંડ	૫૬૫-૧૦-૦	૩૮-૦-૦	૩૬૦-૧૨-૦
શ્રી કેલવણી ફંડ	૧૪-૪-૦	૧૨૫-૦-૦	૩-૦-૦
શ્રી ડેકસ્ટોક ફંડ	૩૫૧-૦-૦	—	—
સ્વામી દ્રુસ્ટફંડ તિથિ ખાતે	૩૨૬૧-૦-૦	—	૨૫૧-૦-૦
શ્રી દૂધ ફંડની તિથિ	૧૦૧-૦-૦	—	૫૦૫-૦-૦
શ્રી આંગી ફંડની તિથિ	૪૦૪-૦-૦	—	૧૦૧-૦-૦
શ્રી મકાન ફંડ ખાતે	—	૨૫૧-૦-૦	—
શ્રી દેરાસર ખાતે	૭૦-૦-૦	૦-૦-૦	૪-૪-૦

ભેટ:—શેઠ કપુરચંદજી ગામ ચીયાણા લાડવા મ. ૧૧. શેઠ ચીનુભાઈ લાલ-ભાઈ અમદાવાદ કેરી મણુ ૧૧. શેઠ રતિલાલ નથુભાઈ, ગાદલા માટેના તૈયાર કવર ૫૨. શેઠ જગાભાઈ લોગીલાલ અમદાવાદ જ. સિ. દેગડો ૧. શાહ હીરાલાલ મણિલાલ વલાદવાળા અમદાવાદ કટાસણા ૫૦. શેઠ બચુભાઈ નથુભાઈ અમદાવાદ, ઇલેક્ટ્રીકને લગતો સામાન. શેઠ મણિલાલ વાડીલાલ નાણાવત્રી સુબઈ, ફારમ, કુમાર તથા ઇન્ડસ્ટ્રી માસિકના અંકો.

જમણવાર:—

૧. શેઠ જમનાભાઈ ભગુભાઈ હા. મણિબેન	અમદાવાદ.
૨. શેઠ ચીનુભાઈ લાલભાઈ	અમદાવાદ.
૩. શેઠ જેઠાભાઈ ધરમશી	પોરબંદર.
૪. શેઠ જીવણચંદ પાનાચંદ	સુબઈ.
૫. શેઠ ભાઈચંદ કાળાના પત્ની ઉજમબેન	મોટા સુરકા.

૬. શ્રી મદ્રાસના નવા જિનમંદિર પંચ મદ્રાસ.
૭. શેઠ સકરચંદ્ર મોતીલાલ મુંબઈ.

સુલાકાત:—શેઠ વિમળશાહ બાબાભાઈ અમદાવાદ. શેઠ ભાઈચંદભાઈ નગીનભાઈ ઝવેરી મુંબઈ. શેઠ ત્રિભુવનદાસ મોહનલાલ અંબુડેણ. મણિલાલ વનમાળી શેઠ સાવરકુંડલા. શેઠ વાડીલાલ મૂળચંદ અમદાવાદ. શેઠ સુરેન્દ્રભાઈ લાલભાઈ અમદાવાદ. ગાંધી વસંતલાલ વ્રજલાલ મુંબઈ. શેઠ પાનાચંદ જીજ્ઞાભાઈ સુરત. શેઠ કલ્યાણચંદ દેવચંદ સુરત. વોરા મોહનલાલ ધનજીભાઈ રાજકોટ. શેઠ વાડીલાલ છોટાલાલ વીસનગર. શેઠ નાનચંદ ખોડીદાસ ભાવનગર. મણીબેન દલપતરામ પ્રેમચંદ અમદાવાદ. ગાંધી પ્રાણજીવન હરજોવિંદ મુંબઈ. શાહ પોપટલાલ રામચંદ પુના. શેઠ મોતીચંદ ગિરધરલાલ કાપડીયા ભાવનગર.

ખાસ સુલાકાત:—સંસ્થાના માનદ મંત્રી શ્રીયુત ચીતુભાઈ લાલભાઈ શેઠ સંસ્થાની સુલાકાતે પધાર્યા હતા. તે દરમિયાન દરેક બાબતો જીજ્ઞાવટથી તપાસી જરૂરી સુચનાઓ કરી હતી.

નવા વિદ્યાર્થીઓ:—દાખલ થવા માટે આવેલી લગભગ બસો અરજીઓ પૈકીની ખાલી જગ્યા સુબળ ત્રીશ અરજીઓ મંજૂર કરી હતી. હાલ ૧૧૦ વિદ્યાર્થીઓ સંસ્થામાં ચાલુ છે.

મેટ્રિકલુ પરિણામ:—આ વર્ષે ત્રણ વિદ્યાર્થીઓ એમ્પીયર થયા હતા. ત્રણે-પાસ થયા છે.

દેશી નામાનો વર્ગ:—આ વર્ષથી દેશી નામાનો વર્ગ ખોલી આ બદતનું શિક્ષણ આપવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે.

સ્થાનિક કમીટીની મીટીંગ:—મુંબઈથી માનદ મંત્રી શ્રી ચીતુભાઈ લાલભાઈ શેઠ અને આવતાં ભાવનગરથી શ્રીયુત સુનીલાલ હર્લોલદાસ પારિખ તથા શ્રીયુત અમરચંદ કુંવરજી શાહને યોલાવ્યા હતા. તેમણે સંસ્થાનું નિરીક્ષણ કરવા સાથે જરૂરી પ્રશ્નોની છજીવટ કરી હતી.

પૃથુપણ પર્વ નજીક આવે છે ! સુપાત્રદાન કરવાની ભાવના-
વાળાઓએ બાલાશ્રમને જરૂર યાદ કરવું જોઈએ, સ્વામિવાત્સલ્ય
દરેક ક્રેંડ ખાતે હજી ૭ માસની તિથિઓ ખાલી છે. જૈન સમાજની
આ સંસ્થા જૈન સમાજ સાથે જ મીઠ માંડી રહેલ છે. પૃથુપણમાં
થતી રીપમાં બાલાશ્રમને જરૂર સંભારણી.

શેઠ દામોદરદાસ ત્રિભુવનદાસનું પ્રેરકારક પંચતવ.

ભાષા દામોદરદાસ ભાવનગરના સુપ્રસિદ્ધ શેઠ ત્રિભુવનદાસ ભાણુજીના સુપુત્ર હતા. શેઠ ત્રિભુવનદાસ ભાણુજી અને શેઠ નરોત્તમદાસ ભાણુજીની ખ્યાતિથી જૈન સમાજ અપરિચિત નથી. ભાષા દામોદરદાસે યુએમખાતે પોતાના વ્યવસાયમાં તેમજ રેનેલીઓમાં સારી નામના પ્રાપ્ત કરી હતી.

તેઓનો જન્મ સં. ૧૬૫૧ ના કાર્તિક સુદિ ૧૧ ના રોજ થયેલ હતો અને સં. ૨૦૦૦ ના અશાઠ વદિ ૧૩ ને અંગળવારના રોજ એંગળપ્રયાસ વર્ષની યુવાન વયે શાંતાકુલ ખાતે પંચતવ પામ્યા છે.

સદગત શાંત સ્વભાવના અને હસમુખી હતા. ગરીબો પ્રત્યેની તેમની અનુક્રમ્ણા જાણીતી હતી. ચાલુ યુદ્ધકાળમાં ગરીબોને રાહત મળે તે માટે સસ્તા અનાજની દુકાન બે વર્ષ સુધી ભાવનગરમાં ચલાવી હતી. દેખવણી પ્રત્યે તેમને સારો પ્રેમ હતો. શેઠ ત્રિભુવનદાસ ભાણુજી કન્યાશાળાને વધુ સુદઢ બનાવવા અને અગ્રેજ વંડો માલુ કરવા હાલમાં જ રા. પંદર હજારની મદદ કરી હતી. આ ઉપરાંત શાંતાકુલખાતે છોકરાઓની નિશાળ તેમજ કન્યાશાળામાં પણ સારી રકમની સહાય કરી છે. તેમની યુમ દાન કરવાની પદ્ધતિ પ્રશંસનીય હતી. તેમના જોવા સંજ્ઞાન ગૃહસ્થના અભાવથી ભાવનગર જૈન સંઘને તેમજ જૈન સમાજને લાયક વ્યક્તિની આવી પડી છે.

તેઓ સલામત પ્રાણી નિર્જીત થઈ આજીવન સમયગાળામાં હતા અને સદગતના આત્માની શાંતિ મુશ્કેલી કટુ બીજોતોને તથા અપ્રવચન દ્વારા આપીએ છીએ.

શ્રી ભરતેશ્વર આહુબલિ વૃત્તિ ભાષાતર

પુસ્તક વિભાગ ૧-૨ (સંપૂર્ણ)

પ્રાતઃસ્મરણીય મહાન સતિતર પ્રભાવિક પુરુષોના ચરિત્રોવાળું આ પુસ્તક અવશ્ય વાંચવા પામ્ય છે. લગભગ ૪૦૦ પૃષ્ઠના આ પુસ્તકની કિંમત રા. ત્રણ, પોસ્ટેજ અલગ.

દેવસિરાઈ પ્રતિકભણ સૂત્ર

હાલમાં કાગળની મોંઘવારીને અંગ્રેજીમાં સાક્ષિ કર પાઠ્ય પુસ્તકોની જેમ પડી છે. આ ભાગણીને પહેંચી લખવા અંગ્રેજી પાંચમી આદરણી છપાવી હતી. પરંતુ તે પ્રશ્ન ટૂંક સુદમાં ખલાસ થઈ જવાથી હાલમાં જ છઠ્ઠી આદરણી અહાર પાડી છે. વિશેષ વખત સીધી રહેવાનો સંભવ નથી. માટે જો પાઠશાળાઓએ સ્ત્રીઓને મજા તોલવાલિક ભગવી લેવી. પશુપણ જોવા પ્રવિત્ર પ્રસંગોમાં વિદ્યાર્થીઓને આસુ પ્રભાવના કરવા પ્રોત્સાહન પ્રચારના હેતુને અંગે કિંમત નજી જ રાખવામાં આવી છે. મૂલ્ય પાંચ આનાં, પોસ્ટેજ અલગ.

લખા:—શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

Reg. No. B. 156

સુકો વેચાણ મગાવનારને સૂચના

શ્રી ત્રિપણિ શલાકા પુરુષ ચરિત્રનો સેટ, શ્રી ઉપદેશપ્રાસાદ ભાષાંતરનો સેટ તથા શ્રી ઉપનિષદ ભવપ્રપંચા કથાનો સેટ મગાવનારને જણાવવાતું કે-સેટની જે કિંમત ઓછી લેવામાં આવતી હતી તે હવેથી શુક્રમાં જણાવ્યા પ્રમાણે પૂરી લેવામાં આવશે.

શ્રી વૈરાગ્યકલ્પલતા ગ્રંથ

ઉપાધ્યાય શ્રી યશોવિજયજીકૃત આ પદ્યગ્રંથ ગ્રંથ અમદાવાદનિવાસી પંડિત ભગવાન-દાસ દરખાસદ તરફથી હાલમાં બહાર પડેલ છે. ગ્રંથ ઉપનિષદ ભવપ્રપંચા કથાનું સ્મરણ કરાવે તેવો તે જ સ્વરૂપમાં બનાવેલો છે. અત્યુત્તમ ગ્રંથ છે. શ્લોકસંખ્યા સાત હજાર છે. કિંમત રૂ. સાત રાખેલ છે. તે અમારે ત્યાંથી પણ મળશે. જરૂર મંગાવો ને લાભ લેશો.

શ્રી ગુણવર્મા ચરિત્ર ભાષાંતર

મૂળ સંસ્કૃત ઉપરથી પંડિત પાસે શુદ્ધ ગુજરાતીમાં ભાષાંતર કરાવીને પં. શ્રી વીર-વિજયજીના ઉપાશ્રય તરફથી હાલમાં પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે. કિંમત આઠ આના. ખાસ વાંચવા લાયક છે. પોસ્ટેજ બે આના. જરૂર મંગાવો. અમારે ત્યાંથી મળી શકશે. સત્તર બેદી પૂર્ણ કરનારની ૧૭ કથાઓ આમાં છે.

શ્રી નવપદજીની પૂજા-સાર્થ

ઉપાધ્યાય શ્રી યશોવિજયજી આદિ કૃત આ શ્રી નવપદજીની પૂજા ધર્મી જ પ્રચલિત છે. આયજિલની ઓળી કરનાર માટે દરેક પદના ગુણો, વિધિ તથા ચૈત્યવસ્તુ-સ્તવનાદિ વિસ્તારથી આપવામાં આવ્યા છે. હાલમાં તેની ત્રીજી આવૃત્તિ પ્રગટ કરવામાં આવી છે. જરૂર મંગાવો ને લાભ લેશો. કિંમત ચાર આના. પોસ્ટેજ એક આનો.

પંચ પ્રતિક્રમણ સૂત્ર-મૂલ. શાસ્ત્રી

મૂળ સુદર ટાઇપમાં છપાવેલ આ શુક્રમાં પંચ પ્રતિક્રમણ, નવ સ્મરણ, ચૈત્યવસ્તુ, સ્તવન, સ્તુતિ, જાંદ તથા વિધિઓ વિગેરેનો સમાવેશ કરેલ છે. વિદ્યાર્થીઓને ખાસ અભ્યાસ કરવા યોગ્ય છે. કાગળની અતિશય મોંઘવારી છતાં જ્ઞાન-પ્રચારનો હેતુ ધ્યાનમાં માટે અમે કિંમત વધારી નથી. છૂટક નકલના આઠ આના. સો નકલના રૂ. ૪૫. પોસ્ટેજ ત્રણ આના.

સ્નાત્ર સંગ્રહ અને અષ્ટપ્રકારી પૂજા

આ શુક્ર હાલમાં જ અમે છપાવી છે. તેમાં શ્રી દેવચંદ્રજી તથા પં. વીરવિજયજીના સ્નાત્ર ઉપરાંત પૂર્વાચાર્યકૃત સ્નાત્ર જે હાલમાં પ્રચારમાં નથી તે દાખલ કર્યું છે. તેમાં શ્રી ઋષભદેવનો ને પાર્શ્વનાથનો એક બે કળશ છે. જેને પાંચ સ્નાત્ર બહુવાવા હોય તેને માટે રાત્રિનાથજીનો કળશ પણ આ શુક્રમાં દાખલ કર્યો છે. ત્યારપછી શ્રી દેવવિજયજીકૃત અષ્ટપ્રકારી પૂજા દાખલ કરી છે તે અષ્ટપ્રકારી પૂજા કરતાં દરેક પૂજના પ્રારંભમાં બોલવા લાયક છે. તેમાં તે પૂજા સંબંધી જ વર્ણન છે. ખાસ કરી કરવા લાયક છે. કિંમત ત્રણ આના રાખવામાં આવી છે. પોસ્ટેજ પોણા આનો. ખાસ મંગાવો.

સુદક: શાહ ગુલામચંદ લલ્લુલાખ-શ્રી મહોદય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ, દાણાપીઠ-ભાવનગર